ANSAR AL -KHILAFAH PUBLICATION

FATĀWĀ shqip

Studim rreth Havarixhëve

NGA SHEJKH HUSSEJN BIN MAHMUD
17 SHAWWAL 1435

انصار الخلافة
Ansar al-Khilafah

Tabela e përmbajtjes

Prezantimi

Nga gabimet e rënda dhe të rrezikshme që janë shfaqur në mesin tonë herë pas here – dhe nuk ka reshtur së shfaquri – është rasti i gjykimit të një grupi se ai është nga Khauarixhët. Ky problem është studiuar gjerësisht që vite më parë dhe është një rast i vjetër që është shfaqur sërish. Çdo grup që luftoi në rrugën e Allahut, ose u rebelua kundër një sunduesi ose iu shfaq disave se i ngjan Khauarixhëve në disa nga karakteristikat e tij, ka nga ata që ngrihen kundër tij dhe e quajnë atë "Kharixhije" (d.m.th. të shpallur se është prej Khauarixhëve). Megjithatë, e vërteta është se jo çdo grup që rebelohet kundër një sunduesi bëhet "Khauarixh", dhe jo çdokush që beson ose vepron në një mënyrë që i ngjan disa aspekteve të sjelljes ose besimeve të khauarixhëve do të jetë Kharixhi, pasi që për një klasifikim të tillë ka rregulla dhe parime, dhe klasifikimi si Kharixhi është një klasifikim në të cilin dijetarët janë dalluar veçanërisht.

Khauarixh është një sekt që ka një histori, parime, besime dhe veprime që i tregon vetvetes. Shumë tekste [d.m.th. dëshmi nga Kur'ani, Suneti, thëniet e sahabëve, mendimet e dijetarëve etj.] ka në lidhje me këtë grup - i cili do të përmendet më vonë në sha Allah - ; kështu që çështja nuk është kullotë e lejuar që çdo njeri të japë vendime për të me çfarëdo që të dojë zemra për një politik ose arsye sektare ose për shkak të zemërimit ose dallimit të mendimeve, pasi shumë pasoja varen nga një verdikti: nga luftimi i tyre dhe shpallja e tyre si keqbërës - ose shpallja e tyre si (Tekfir) - dhe zbatimi i teksteve që kanë ardhur në lidhje me Khauarixhët mbi to. Për shkak të kësaj, është detyrë e çdokujt që ballafaqohet me një gjë të tillë të dijë me siguri të plotë se cilët janë Khauarixhët në të vërtetë, kufar, cilat janë tekstet që kanë ardhur në lidhje me ta dhe cilat janë thëniet e sahabëve (Shabëve të Profeti) dhe dijetarët e muslimanëve në lidhje me këtë Sekt Mashtrues (ose femohues).

Definicioni i El-Havarixhë

Ibn Haxheri (ابن حجر) ka thënë në Fet'h el-Bari:

> ***"Sa i përket el- Havarixhëve, fjala është shumësi i Harixhi: ky është një grup, dhe ata janë një grup novator i quajtur kështu për shkak të rebelimit të tyre kundër fesë dhe rebelimit të tyre kundër të zgjedhurve (më të mirëve) në mesin e muslimanëve. "***

Esh-Shahrastani (الشهرستاني) përmend në 'El-Milal ue En-Nihal' " (كتاب المِلل والنحل):

> ***"Kushdo që rebelohet kundër Imamit të drejtë të cilit Xhemati (bashkësia e Ehlu Sunetit) është pajtuar për sundimin e tij, do të ishte Harixhi, qoftë ky rebelim gjatë kohës së***

> ***sahabëve kundër udhëheqësve të drejtë (halifëve të drejtë), apo qoftë pas tyre kundër atyre që i pasuan në mirësi – tabiinëve dhe imamëve në çdo epokë".***

Pra, këtu, Esh-Shahrastani ka përcaktuar se rebelimi duhet të jetë kundër "imamëve të drejtë", dhe Ibn Haxheri deklaroi se është rebelim i tyre kundër "të zgjedhurve (më të mirëve) në mesin e muslimanëve", si përket udhëheqësit Tiran, ai që rebelohet kundër tyre nuk është Harixhi, madje edhe nëse Dijetarët e Sunetit kundërshtuan në lidhje me lejueshmërinë e rebelimit kundër udhëheqësve Tiranë. Për sa i përket çdo sunduesi që largohet me çfarëdo lloji të llojeve të ndryshme të felëshimit që dihet – si sundimtari që sundon me tjetër përveç të cilës Allahu e ka zbritur dhe detyron njerëzit të kërkojnë arbitrazh nga dikush tjetër përveç Sheriatit të Allahut, ose me besnikërinë ndaj armiqve të Allahut dhe duke i ndihmuar ata mbi muslimanët, ose duke e bërë të ndaluar atë që dihet se është e ndaluar ose duke ndaluar atë që dihet se është e lejuar, e cila njihet nga feja me domosdoshmëri - rebelimi kundër një sunduesi të tillë është i detyrueshëm.

Ndryshimet e mendimeve mes dijetarëve në lidhje me Havarixhët

Nga dijetarët janë ata që thanë se Havarixhët: ata janë ata që u rebeluan kundër Aliut - Allahu qoftë i kënaqur me të - veçanërisht. Nga ata që thanë kështu ishte: El-Imam El-Esh'ari dhe të tjerë përveç tij nga paraardhësit (selefët) dhe nga bashkëkohësit.

Dhe nga dijetarët janë ata që thanë se Havarixhët: janë ata që u rebeluan kundër Imamit musliman, mbi Imamatin e Sheriatit (legjitimitetin) e të cilëve është rënë dakord në çdo kohë. Ky është mendimi i Esh-Shehrastanit dhe të tjerëve përveç tij.

Dhe disa e përmendin ideologjinë me akte politike, si Ibn Hazmi, kur tha:

> ***"dhe kush pajtohet me Havarixhët në refuzimin e arbitrazhit [midis Aliut dhe Muauijes - Allahu qoftë i kënaqur me të dy], dhe në bërjen e tekfirit ndaj atyre që bëjnë mëkate të mëdha dhe në thënien në lidhje me rebelimin kundër udhëheqësve tiranë, dhe duke rënë dakord se ata që bëjnë mëkate të mëdha do të qëndrojnë përgjithmonë në Xhehennem, dhe se Imamati [Më i Lartë] lejohet te të tjerët përveç Kurejshëve, një person i tillë është Kharixhi, edhe nëse dallon prej tyre [khauarixhët] në çështjet përveç këtyre çështjeve në të cilat janë kundërshtuar muslimanët, [dhe nëse] ai dallon prej tyre [hauarixhët] në të cilat kemi përmendur [në lidhje me ta], atëherë ai nuk është Kharixhi" - (El-Fasl fi El-Milal ue Ah-Nihal).***

Historia e Shfaqjes së Havarixhëve si sekt

Shumë prej dijetarëve përmendin historinë e shfaqjes së Havarixhëve, prej tyre është Ibn Kethiri në "El Bidaje ue En-Nihajeh" dhe Et-Tabari në Tarikh e tij dhe El-Bagdadi në "El-Firak bejne Al-Firak", dhe Ibn Tejmije në "Mexhmu' El-Fataua" (që do të përmendet), dhe Ibn El-Ethiri në El-Kamilin e tij, dhe shumë të tjerë përveç tyre, dhe janë shkruar shumë libra në lidhje me to. Në vijim është historia e Khauarixhëve – shkurt – siç është nxjerrë nga Ibn Haxheri në Feth El-Bari:

".. Dhe origjina është se disa nga njerëzit e Irakut e refuzuan sjelljen e disa të afërmve të Uthmanit, kështu që ata e shanë Uthmanin për shkak të kësaj. Ata quheshin "El-Kuraa" (القراء), për shkak të zellit të tyre të jashtëzakonshëm në recitim dhe adhurim, me përjashtim të faktit që ata e keqinterpretonin Kur'anin me diçka tjetër nga ajo për të cilën ishte menduar dhe ishin të zhytur në mendimet e tyre, dhe po shkonin në ekstrem në Zuhud (asketizëm) dhe Khushu (nënshtrim), dhe të tjera përveç kësaj. Kur u vra Uthmani, ata luftuan përkrah Aliut dhe besuan në Kufrin e Uthmanit dhe kujtdo që e pasonte atë!! Dhe ata gjithashtu besuan në Imamatin e Aliut dhe Kufrin e atyre që luftuan kundër tij nga pjesëmarrësit e betejës së devesë, prijësit e së cilës ishin Talha dhe Ez-Zubejri, sepse ishin të dy ata që dolën në Mekë pasi ata i ishin betuar për besnikëri Aliut ku u takuan me Aishen. Ajo ishte atje për haxh atë vit dhe të tre ranë dakord të kërkonin ata që vranë 'Uthmanin dhe ata dolën në Basra duke i mbledhur njerëzit për të. Kur lajmi për këtë arriti tek Aliu, ai doli për t'i takuar ata dhe aty ndodhi beteja e famshme e Devesë dhe Aliu doli fitimtar ku në fushën e betejës u vra Talhavasi dhe u vra Ez-Zubejri pasi ai kishte lënë betejën, dhe rastësisht, ky grup ishte grupi që kërkonte ndëshkimin për gjakun e Uthmanit me konsensus (të dijetarëve). Më pas, Muavija u ngrit në këmbë të ngjashme me atë në Sham, dhe ai ishte emir i Shamit në atë kohë. Aliu i kishte shkruar atij që t'i jepte bejën e popullit të Shamit, por ai nuk e bëri këtë duke theksuar se Uthmani ishte vrarë gabimisht dhe se ishte e detyrueshme të nxitohej për të kërkuar ndëshkim nga vrasësit e tij, dhe se ai ishte njeriu më i fuqishëm që e kërkoi atë dhe kërkoi nga Aliu që ta fuqizonte atë mbi ta dhe pastaj do t'i jepte besën, dhe Aliu tha: "Hyni në të cilin kishin hyrë njerëzit dhe ma sillni çështjen e tyre, do të gjykojë në lidhje me to me drejtësi .. "

Kur çështja u zvarrit, Aliu doli me popullin e Irakut duke kërkuar të luftojë popullin e Shamit, dhe kështu Muavija doli me njerëzit e Shamit duke synuar ta luftojë atë. Dy ushtritë u takuan në Siffin dhe beteja mes tyre u zvarrit me muaj të tërë dhe banorët e Shamit ishin afër disfatës. Kështu ata i vendosën mushafët në fundin e shtizave të tyre dhe i ngritën lart dhe thirrën: "Ne ju ftojmë në librin e Allahut, më të Lartit", dhe kjo ishte një ide nga Amr bin al-Aas dhe ai ishte me Muavijen. Për shkak të kësaj, një pjesë e madhe e ushtrisë së Aliut u largua nga beteja - dhe veçanërisht Kura (القراء) - për shkak të fesë, dhe ata bënë kundërshtime duke përmendur Ajetin e Allahut, Më të Lartit.

{A nuk i sheh ata të cilëve u është dhënë një pjesë e Librit? Ata janë të ftuar në Librin e Allahut që të arbitrojë mes tyre; atëherë një grup prej tyre e kthejnë shpinën dhe ata refuzojnë.} – Ali Imran 23

Banorët e Shamit komunikuan për këtë dhe thanë: "Dërgo një arbitër nga mesi juaj dhe nga mesi ynë dhe le të jetë i pranishëm me ta një person që nuk ka marrë pjesë në betejë, kështu që kushdo që ata e shohin të vërtetën, me të gjithë do t'i binden atij", kështu që ai u përgjigj për këtë, por grupi që u bë Havarixhë e refuzoi atë!! Dhe Aliu dhe ata që ishin me Aliun shkruan mes tij dhe Muavijes librin e qeverisjes në lidhje me qeverisjen e popullit të Irakut dhe Shamit duke thënë: "Kjo është ajo që prijësi i besimtarëve (Amir El-Mu-minin) ka dekretuar Muavijen", por njerëzit e Shamit e kundërshtuan atë dhe thanë: "Shkruani emrin e tij dhe emrin e babait të tij [në vend]" dhe iu bind, por Havarixhë e refuzuan këtë edhe ndaj tij.

Më pas, të dy grupet u larguan me kusht që dy arbitrat dhe shoqëruesi i tyre do të merrnin pjesë pas një periudhe që ata caktuan në një vend midis Shamit dhe Irakut, dhe që dy ushtritë do të ktheheshin në

tokat e tyre derisa të arrihej një vendim, kështu që Muavija u kthye në Sham dhe ku Havarixhët e lanë atë, numri i të cilit arriti në tetë mijë. Thuhet se ata që u kthyen me Aliun në Kuffa ishin më shumë se dhjetë mijë, dhe gjithashtu thuhet se ata ishin gjashtë mijë. Të gjithë u vendosën në një vend Të quajtur "Harura" (حَرُ وراء dhe për shkak të kësaj ata u quajtën "El-Harurijeh" (الحرورية), dhe prijësi i tyre ishte ‘Abdullah bin Al-Kauaa-u Al-Jashkari (عبد الله بن الكَوّاء اليشكري) dhe Shabat At-Tamimi (شَ بثالتميمي). Kështu që Aliu dërgoi tek ata ibn Abbasin dhe ai debatoi me ta, pas së cilës shumë prej tyre u kthyen me të, prandaj Aliu doli tek ata, dhe ata iu bindën atij dhe hynë në Kuffa, me të së bashku me dy udhëheqësit e tyre të lartpërmendur. Më pas ata përhapën në mesin e njerëzve se 'Aliu kishte bërë Teube (ishte penduar) nga arbitrazhi, dhe se kjo ishte arsyeja pse ata ishin kthyer me 'Aliun. Ky lajm i arriti Aliut dhe ai mbajti një predikim dhe e refuzoi atë. Kështu ata thirrën nga anët e xhamisë duke thënë: “Nuk ka gjykim përveç Allahut”. Kështu Aliu tha: "Fjala e vërtetë, ajo që synohet me të është e pavërtetë", e pastaj u tha atyre: "Ne kemi tre obligime mbi ju: të mos ju ndalojmë të hyni në xhami, as nga pjesa juaj nga plaçkë lufte, as që fillojmë, duke ju luftuar përderisa ju nuk filloni diçka të korruptuar”.

Ata u larguan pak nga pak, derisa u mblodhën në Medain (المدائن), kështu që Aliu u shkroi duke i urdhëruar që të ktheheshin, por ata këmbëngulën në abstenim derisa ai të dëshmojë vetë se ai ra në mosbesim se ishte i kënaqur me arbitrazhin dhe pendohet, pastaj edhe ai ['Aliu] u shkroi atyre dhe ata synuan ta vrisnin të dërguarin e tij, pastaj u pajtuan mes tyre që kushdo që nuk beson në atë që ata besojnë, bëhet kafir dhe se gjaku i tij, pasuria dhe gratë e tij lejohen [për ta], dhe ata vazhduan në veprim: Ata rishikuan njerëzit dhe vranë ata që kalonin pranë tyre nga muslimanët. Gjatë kësaj kohe, 'Abdullah bin Khabbab bin Al-Arati (عبد الله بنخباب بن الأرت) – i cili ishte guvernator i 'Aliut në disa nga toka dhe zona- kaloi pranë tyre dhe me të ishte robëresha e tij që ishte shtatzënë, kështu që ata e vranë atë dhe pastaj ata ia prenë barkun e robëreshës duke ia hequr fetusin. Lajmi për këtë ngjarje i mbërriti Aliut dhe kështu ai u largua me ushtrinë e tij që kishte përgatitur për Sham për t'i takuar ata, dhe ai luftoi me ta në Nahravan (النهروان) prej të cilit askush prej tyre nuk shpëtoi përveç dhjetëra, dhe as nuk u vra askush me Aliun përveç vetëm se dhjetërave. Kjo është një përmbledhje e kryengritjes së tyre të parë. Pas kësaj, ata që anuan nga pikëpamjet e tyre u bashkuan me atë që kishte mbetur prej tyre, dhe ata ishin të fshehur gjatë khalifatit të Aliut - dhe prej tyre ishte Abdur Rahman bin Mulxhim (عبد الرحمن بن ملجم) i cili e vrau Aliun kur filloi të falte sabahun, pas kësaj, kur u bë paqja midis Hasanit dhe Muavijes, një grup prej tyre [havarixhëve] u trazuan dhe ushtria e Shamit luftoi me ta në një vend të quajtur En-Nexhila, (النجيلة) , më pas ata u shtypën gjatë Emiratit të Zijadit dhe djalit të tij Ubejdilahut nëpër Irakun gjatë gjithë kohës së mbetur të mbretërimit të Muavijes dhe Jezidëve. Zijadi dhe djali i tij fituan mbi ta [havarixhët] me një grup, dhe ata i shkatërruan ata [havarixhët] duke i vrarë dhe me burgime afatgjata. Kur Jezidi vdiq dhe ndodhi mosmarrëveshja gjatë së cilës 'Abdullah bin Ez-Zubejri (عبد الله بن الزبير) u bë Khalif dhe njerëzit iu bindën atij, përveç disa njerëzve nga Shami, Mervani [bin El-Hakam] (مروان بن الحكم) u trazua dhe pretendoi Hilafet për vete dhe ai mundi të gjithë Shamin deri në Egjipt, pastaj Hauarixhët u shfaqën në Irak me Nafi'u bin Al-Azrakun (نافع بن الأزرق) , dhe në al-Jamāma (اليمامة) me *Naxhda bin ‘Amir* (نجدة بن عامر) . *Nexhda* u shtoi besimeve të havarixhëve se ata që nuk dalin dhe nuk luftojnë kundër muslimanëve, se një person i tillë është kafir edhe nëse beson në besimet e tyre.

E keqja që ata shkaktuan u bë më e madhe dhe ata i zgjeruan besimet e tyre të prishura: e hoqën gurëzimin e kurorëshkelës dhe ia prenë krahët hajdutit nga sqetullat dhe ua obliguan grave me menstruacione faljen e namazit gjatë menstruacioneve dhe bënë tekfir ata që nuk urdhëruan për të

mirë dhe ndaluan nga e keqja nëse ai ishte në gjendje ta bënte këtë, dhe nëse ai nuk ishte në gjendje ta bënte këtë, ata besonin se ishte një mëkat i madh, dhe mëkati i kryerjes së një mëkati të madh në besimin e tyre ishte i njëjtë me verdiktin e një kafiri, dhe ata ndaluan së prekuri pronën e Dhimmive dhe u përballën absolutisht me ta, ndërsa ata bënë shkatërrim mbi cilindo që ishte i lidhur me Islamin duke vrarë, skllavëruar dhe plaçkitur. Prej tyre ka nga ata që e bëjnë këtë absolutisht pa asnjë davet [për ideologjitë e tyre] dhe prej tyre ishin ata që e dhanë Davetin në fillim dhe më pas shkatërruan.

E keqja që ata shkaktuan nuk pushoi derisa *Al-Mihlab bin Abi Safra* (المهلب بن أبي صفرة) u detyrua t'i luftonte ata, kështu që ai i vuri në shënjestër derisa fitoi mbi ta dhe numri i tyre u zvogëlua, më pas mbetjet e tyre nuk pushuan së ekzistuari gjatë gjithë pjesës së mbetur të Dinastisë së Umajadëve dhe fillimi i Dinastisë Abbasid, gjatë së cilës një grup prej tyre hynë në El-Maghrib, lajmet e të cilit u shkrua nga Ebu Mikhnaf (أبو مِخْنَف) – emri i të cilit është Lut bin Jahja - (لوط بن يحيى)– në një libër që u përmblodh nga Et-Tabari në 'Tarikh' e tij. El-Hajtham bin 'Adi (الهيثم بن عدي) gjithashtu shkroi për lajmet e tyre dhe Muhamed bin Kudamah El-Xheuhari (محمد بن قدامة الجوهري) , i cili ishte mësues i El-Bukhariut (autor i Sahih Al-Bukhari) gjithashtu shkroi një libër të madh në lidhje me ta. Dhe të gjitha lajmet e tyre janë përmbledhur nga Ebu Al-Abbas El-Mubarid (أبو العباس المبرد) në librin e tij "El-Kaamil", por pa asnjë zinxhir transmetimesh, në kundërshtim me librat që janë përmendur para tij.

Al-Kadi Abu Bakr bin Al-'Arabi (القاضي أبو بكر بن العربي) ka thënë: Havarixhët janë dy llojesh: Një lloj prej tyre pretendojnë se Uthmani, Aliu dhe ata që morën pjesë në betejën e devesë dhe Siffinit dhe ata që u pajtuan me arbitrazhin, janë të gjithë jobesimtarë, ndërsa lloji tjetër pretendon se kushdo që bën një mëkat të madh do të bëhet banor i Xhehennemit përgjithmonë. Dhe të tjerët thanë: Përkundrazi, lloji i parë është një version i degëzuar i llojit të dytë, sepse ajo që i shtyu ata të bëjnë tekfir ndaj atyre [që u përmendën më lart] është për shkak se ata kanë mëkatuar në atë që kanë bërë sipas pretendimeve të tyre. Ibn Hazmi ka thënë: Nexhda bin Amiri nga havarixhët është i mendimit se ai që bën mëkat të vogël dënohet me tjetër përveç atij të xhehenemit, dhe kushdo që është mësuar me një mëkat të vogël është si ai që ka bërë mëkat të madh. me të cilin ai bëhet banor i Xhehenemit përgjithmonë, dhe ai [ibën Hazmi] përmend se ata që u bënë ekstremë në besimet e tyre të prishura e refuzuan obligimin e pesë namazeve dhe thanë se ishte vetëm obligim falja e namazit të sabahut dhe të akshamit. Dhe prej tyre ishin ata që lejuan martesën me mbesën (nga djemtë) dhe mbesat (nga vëllezërit ose motrat), dhe prej tyre ishin ata që refuzuan se sureja Jusuf ishte nga Kur'ani dhe besuan se Kushdo që tha La ilahe illa laah, nuk ka Zot që meriton të adhurohet, përpos Allahut është besimtar tek Allahu, edhe nëse ai që e thotë këtë nuk beson në zemrën e tij.

Abu Mansur Al-Baghdadi (أبو منصور البغدادي) ka thënë në "Al-Makaalath" (المقالات): "Numri i sekteve të Hauarixhëve është njëzet" dhe Ibn Hazmi tha: "Më e keqja prej tyre janë ekstremet e përmendura, më e afërta prej tyre me të vërtetën është el-Ibadije, mbetjet e të cilëve mbeten në El-Maghrib"

Grupet mbrenda Havarixhëve

"Esh-Shahrastani ka thënë:

"Grupet më të mëdha në mesin e tyre janë: El Muhahkema, El-Azāriqa, En-Nexhdat, Al-Baihasijeh, El-'Axāridah, El-Tha'alaba, El-Ibāḍiyyah, El-Sufrijeh dhe të tjerat janë degë të tezave" - (Al -milal Wa An-Nihal)

Sa u përket **Muhahkama**– ata janë ata që u rebeluan kundër Aliut (Allahu qoftë i kënaqur me të) dhe e refuzuan arbitrazhin pasi ia detyruan atë, dhe këta njerëz janë ata të cilët Profeti paqja dhe bekimet e Allahut qofshin mbi të i informoi se do të shfaqeshin kur njerëzit të ndaheshin dhe se grupi më i afërt me të vërtetën do të luftonte kundër tyre dhe si të tillë ata ishin të parët që u ndanë nga Xhemati, dhe prej tyre ishte *Dhu Al-Thaddija,* dhe nga sa duket u emëruan *Al-Muhahkama* për shkak të parullës që ata ngritën "Nuk ka vendim përveç Allahut", dhe me të vërtetë është "Fjalë e vërtetë, ajo që synohet me të është gënjeshtër" si thënia e 'Ali bin Ebi Talib (Allahu qoftë i kënaqur me të!) .

Sa u përket ***Azārikave* (**(**الأزارقة** – ata janë shokët e *Nafi'u bin Al-Azrak Al-Hanafi* (nga klani i Ebu Hanifes) – të cilët dolën në Basra dhe ata janë më të ashpërt në mesin e Havarixhëve dhe më ekstremët, dhe ata janë të njohur për ixhtihadatin (jurisprudencën) e tyre të çuditshme. Ky grup ka kohë që është zhdukur.

Sa u përket ***Naxhdāt* (النجدات)** – ata janë pasuesit e *Naxhda bin 'Amir* (ose '*Uvejm* عويم) *Al-Hanafi*, i cili u shfaq në el-Jamama. Ata quhen gjithashtu *Al-'Aazirije* (العاذرية) sepse ata dhanë justifikime të injorancës në vendimet e Furu-së (degëve). Ky lloj ka pushuar së ekzistuari plotësisht.

Sa u përket ***Bajhasijeve*** (**البيهسى ةّ** – ata janë pasuesit e *Abu Bajhas Al-Hajsam bin Xhabir (* أبي بيهس الهيصم بن جابر) ai u burgos dhe u vra me urdhër të Al-Velid bin 'Abdul Malikut

Sa u përket ***'Axhārideve* (العجاردة**) – ata janë pasuesit e Abdul Kareem bin 'Axhrad (عبد الكريم بنعجرد), dhe ata janë nga Khurasani

Sa u përket ***Tha'ālaba*** – (**الثعالبة** ata janë shokët e Tha'ālaba bin 'Amir (ثعلبة بن عامر)

Sa u përket ***Ibāḍijeve* (الإباضية)** – ata janë pasuesit e Abdullah bin Ibadh Et-Tamimi - (nga el-Jamāma), i cili doli gjatë kohës së Mervan bin Muhamedit – مروان بن محمد, ndoshta ata janë më të paktët në mesin e Havarixhëve në ekstremizëm, dhe ata mbeten të ekzistojnë në Oman dhe El-Makhrib Al-'Arabi, dhe e sotëm mohojnë nga vetja karakteristikat e *Hārixhijeve*.

Sa u përket ***Sufrijeve* (الصفْريةّ)** ose Zijaadijeve – (الزياديةّ) – ata janë pasuesit e Zijad bin Al-Asfar زياد بن الأصفر, ata u shfaqën në (Al-Maghrib Al-Aksa – Moroko), dhe ata kishin një shtet për vete.

Al-Ash'ari ka thënë në Al-Makaalaath:

"Dhe Havarixhët kanë tituj të ndryshëm: nga ata tituj, është përshkrimi i tyre si "Havarixh", dhe prej atyre titujve është "El-Harurije", dhe prej tyre është "El-Shuraat", dhe "El-Harurije" dhe prej tyre është "El-Marikah", dhe gjithashtu "El-

Muhahkame"… Ata [hauarixhët e parë] ishin të kënaqur me të gjithë këta tituj, me përjashtim të El-Marikah, sepse ata mohojnë largimin nga feja, sikurse si një shigjetë e lë lojën, dhe arsyeja për të cilën ata u quajtën Havarixh ishte: rebelimi i tyre kundër Ali bin Ebi Talib, dhe arsyeja pse ata u quajtën Muhahkema ishte për shkak të: refuzimit të tyre ndaj dy arbitrave dhe thënies së tyre "Nuk ka vendim përveç Allahut", dhe arsyeja pse ata u emëruan Harurije ishte atje: kampi Harura në të cilin u shfaqen për herë të parë, dhe arsyeja pse ata u quajtën Shurat, ishte për shkak të thënies së tyre: "Ne e kemi shitur veten për t'iu bindur Allahut, domethënë e kemi shitur me Xhenet".

Ata që ndjekin historinë e Harixhëve dhe lajmet e tyre do të vërejnë se sa shpejt ata përçahen për arsyet më të vogla, kështu që ju zbuloni se kushdo që nuk pajtohet me grupin e tyre në një pjesë ose pikëpamje të vogël, ata rebelohen kundër tyre dhe bëjnë tekfir ndaj tyre, dhe se ai dhe ata që është në pikëpamjen e tij bëhen një Xhemat i veçantë, deri në masën që ata bëhen Xhemati i Muslimanëve. Këto grupe kryesore [të përmendura më lart] kanë shumë grupe të vogla nën to, dhe disa prej tyre as nuk janë më shumë se njëzet, dhe shumica e tyre bëjnë tekfir të grupeve të tjera. El-Bagdadi ka pohuar në "El Firak bejne Al Firak": se Havarixhët përbëhen nga njëzet grupe. Por realiteti është se ata janë më shumë se kaq, dhe kanë ixhtihadat (përfundime në jurisprudencë) të çuditshme dhe befasuese që mendja inteligjente as që mund t'i imagjinojë – disa prej të cilave janë përmendur nga Ibn Hazm në "*Al Fasl fii Al-Milal Ue Al-Ahve Ue An-Nihal"* në kapitullin "Përmendja e neverisë së Havarixhëve". Guximi i tyre për të zhveshur shpatat e tyre për hir të këtyre ixhtihadateve është në fakt më i huaj se ixhtihadati i tyre në vetvete.

Verdikti i Dijetarëve mbi Havarixhët

Shumica e dijetarëve janë të mendimit se Havarixhët janë keqbërës dhe jo jobesimtarë. Ibn Batal ka thënë (ابن بطال):

"Shumica e dijetarëve janë të mendimit se Khauarixhët nuk dalin tufa e muslimanëve" - (Feth El-Bari)

Dhe nga ata që thanë se nuk bëjnë felëshim janë : *'Ali bin Abi Talib, ibn 'Abbas*, *Ibn Tejmije* (Allahu qoftë i kënaqur me ta) – i cili përmend se *Sahābët* janë pajtuar *njëzëri (Ixhma*) *se ata nuk janë femohues* - Esh-Shatibij, Esh-Shafi'i, Ebu Hanife, En-Nevevi dhe dijetarë të tjerë nga udhëheqësit e muslimanëve.

Shejh El-Islam Ibn Tejmije ka thënë në "Minhexh Es-Sunne" (5/247):

"Dhe nga dëshmitë që tregojnë se sahabët nuk bënin tekfir Havarixhët është fakti se ata faleshin pas tyre. 'Abdullah bin Omeri - Allahu qoftë i kënaqur me të - dhe të tjerë përveç tij nga sahabët faleshin pas Nexhda El-Haruriut, dhe ata flisnin me ta dhe komunikonin me ta ashtu siç komunikon një musliman me një musliman tjetër. Po ashtu, Abdullah bin Abbasi u përgjigjej pyetjeve të dërguara nga Nexhda El-Haruri – ky hadith është transmetuar në

Buhari, dhe po ashtu ai u përgjigjej pyetjeve të famshme të Nafi'u bin El-Azrakut. Nafiu debatonte me të në çështjet e Kuranit si për shembull se si muslimanët debatojnë me njëri-tjetrin, dhe muslimanët nuk kanë pushuar në sjelljen e tyre në këtë mënyrë dhe ata nuk i konsideronin ata si murtadë (mohues) të ngjashëm me ata. të cilin e luftoi [Ebu Bekr] Es-Sidek. Ky është rasti edhe kur i Dërguari [sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem] kishte urdhëruar luftimin e tyre, siç është transmetuar në transmetimet autentike, madje edhe me atë që është transmetuar në lidhje me ta se ata janë "më të këqijtë prej të vrarëve nën qielli, më i miri i të vrarëve është ai që i vrasin" – sipas hadithit të transmetuar nga Ebu Umame të nxjerrë nga Tirmidhiu dhe të tjerët – që do të thotë se ata janë më të këqij ndaj muslimanëve nga ata që janë përveç tyre, sepse ka nuk ka qenë më i keqi mbi muslimanët përveç tyre, as nga çifutët dhe as të krishterët. Kjo për shkak se ata punonin pa u lodhur në vrasjen e çdo muslimani që nuk pajtohej me ta, duke lejuar gjakun e muslimanëve dhe pasurinë e tyre dhe vrasjen e fëmijëve të tyre, duke i shpallur ata si femohues dhe këtë e merrnin si fe. për shkak të injorancës së tyre të madhe dhe bidateve (bidatit) të gabuara. Edhe me gjithë këtë, sahabët – Allahu qoftë i kënaqur me të gjithë ata – dhe tabiinët që pasuan në mirësi, nuk bënë tekfir prej tyre, as nuk i shpallën femohues, as nuk u shkelën me fjalë apo vepra, përkundrazi ata i frikësoheshin Allahut ndaj tyre dhe merreshin me ata në mënyrë të drejtë"

Dhe nga ata që nuk bënë tekfir mbi ta [hauarixhët] janë: Imam Ahmedi, El-Bākilāni (الباقلاني), El-Xhuvejni (الجويني), El-Ghazaali dhe të tjerë përveç tyre. Ibn Rexhebi përmend në El-Fet'h (Vëllimi 4) një transmetim nga Imam Ahmedi që thotë:

> ***"Dhe ai tha në lidhje me Hauarixhët: Nëse ata marrin kontrollin mbi një vend: lejohet namazi pas tyre, dhe tha - në një shembull tjetër: Xhumaja falet pas tyre; ibn 'Umeri falej pas Nexhda El-Haruriut"***

Dhe ai tha më parë:

> ***"Prandaj, Ebu Ubejdi për ata që falen pas një xhehmiu ose një rafidi ka thënë: Përsëriteni (falni përsëri), dhe kushdo që falet pas një kaderi, një murxhii ose një harixhi: Unë nuk e urdhëroj atë të përsërisë."***

Dhe Ibn Tejmije tha:

> ***"Dhe dijetarët kanë dy pikëpamje në lidhje me ata që meritojnë të luftohen nga njerëzit e Kibles (muslimanët): prej tyre janë ata që mendojnë se betejat e Aliut në ditën e Haruras dhe ditën e devesë, dhe Siffin, të gjithë ishin duke luftuar kundër rebelimeve, dhe po ashtu ata i shohin betejat e Ebu Bekrit kundër atyre që mohuan Zekatin, dhe po ashtu çdo betejë kundër atyre që u luftuan nga ata që ishin të lidhur me Kibla, siç është përmendur nga ata që përmendën. nga shokët e Ebu Hanifes dhe Esh-Shafiut dhe nga ata që u pajtuan me ta nga shokët e Ahmedit dhe të tjerë përveç tyre. Ata të gjithë pajtohen se sahabët nuk ishin keqbërës dhe se ata të gjithë janë të drejtë, dhe thanë: Njerëzit e kryengritjes janë të gjithë të drejtë edhe nëse luftuan për shkak se bënë një gabim - një gabim i një muxhtehidi në Furu' (Degët).)" - (El Fetava: Vëllimi 28)***

Dhe ai tha:

> ***"Umeti është pajtuar që t'i kritikojë hauarixhët dhe t'i shpallë ata të devijuar, ata vetëm ndryshuan në dy thënie të famshme nëse kanë rënë në Kufër në shkollën fikhij të Malikut dhe Ahmedit. Ka mosmarrëveshje nëse ata kanë rënë në Kufër edhe në shkollën e Shafiut. Dhe për shkak të kësaj ekzistojnë dy qasje në medhhebin e Ahmedit dhe të tjerëve pos tij në lidhje me to për mënyrën më të mirë: njëra prej tyre është se ata janë rebelë, e dyta është se ata janë jobesimtarë si femohuesit dhe se lejohet të filloni t'i luftoni ata dhe t'i vrisni të burgosurit prej tyre dhe t'i ndiqni dredhitë e tyre dhe kushdo që është i mundur nga mesi i tyre, kërkohet të pendohet si femohuesit me zgjedhjen e pendimit dhe nëse jo ata vriten. Kjo është e ngjashme me shkollën e tij [Ahmedit], sa i përket atyre që mohuan dhënien e zekatit, nëse i lufton Imami për të, a bëhen mosbesimtarë edhe nëse e pohojnë obligimin e saj? Ata kanë dy mendime për këtë çështje, dhe e gjithë kjo tregon për faktin se beteja e Es-Sidikut [Ebu Bekrit] kundër atyre që e mohuan Zekatin dhe beteja kundër Khauarixhëve nuk janë të ngjashme me betejat e Devesë dhe Siffinit. Pra, mendimi i 'Aliut dhe të tjerëve përveç tij në lidhje me Khauarixhët tregon se ata nuk janë jobesimtarë të ngjashëm me ata që kanë braktisur origjinën e Islamit, dhe kjo është ajo që ka ardhur nga dijetarë si Ahmedi dhe të tjerë përveç tyre. Megjithatë, vendimi në lidhje me to nuk është si vendimi për pjesëmarrësit e betejës së Devesë dhe Siffinit, por ata janë një lloj i tretë. . Dhe ky është më i sakti***

> ***nga tre mendimet në lidhje me to”” - (AlFataua Al-Kubra –*** الفتاوى الكبرى***: Vëllimi 3).***

Ibn Haxheri ka përmendur në El-Feth disa nga dijetarët që i kishin shpallur ata si mosbesimtarë dhe thotë: “Dhe Buhariu tregon për këtë në shpjegimin e tij të ajetit të përmendur në lidhje me të, dhe e citoi atë si dëshmi për ata që thonë se Hauarixhët. janë jobesimtarë, dhe kjo është ajo që duket nga vepra e Buhariut kur ai i bashkoi ata me ateistët dhe i ndau prej tyre ata që bëjnë keqinterpretime (Teuil) në një shpjegim të veçantë. El-Kadi Ebu Bekr bin El-Arabi e bëri të qartë në Shpjegimin e Tij për Et-Tirmidhiun kur tha: Ajo që është e saktë është se ata janë jobesimtarë për shkak të thënies së profetit, salallahu alejhi ue selem, "Ata largohen nga Islami” dhe për shkak të thënies së tij “Sigurisht që unë do t'i vras ata si vrasja e Adit” dhe në një transmetim tjetër “Sedum” – të gjithë [njerëzit] nga të dy [vendet] u shkatërruan vetëm për shkak të Kufrit të tyre. dhe për shkak të thënies së tij "Ata janë më të këqijtë e krijimit", dhe askush nuk përshkruhet kështu përveç jobesimtarëve, dhe për shkak të thënies së tij "Sigurisht që ata janë më të urryerët e krijimit tek Allahu i Lartësuar" dhe për shkak të vendimit të tyre. për të gjithë ata që ndryshojnë në besimet e tyre: për Kufrin dhe për të qenë banorë të Xhehennemit përgjithmonë, kështu që ata janë më të denjë për emrin prej tyre, dhe nga ata që janë anuar drejt kësaj nga dijetarët e fundit janë:

Shejh Takiu Din Es-Subuki, i cili në fetavan e tij ka thënë:

> ***“Ata që bëjnë tekfir mbi Khauarixhët dhe ekstremistët nga Ravafidët citojnë si dëshmi tekfirët e Hauarixhëve dhe Ravafidëve mbi udhëheqësit e Sahabëve, gjë që kërkon falsifikimin e Profetit – lavdërimi dhe paqja qofshin mbi të – i cili dëshmoi për ta me Xhenet. Ai më tej tha: Për mua ky citim është i saktë. Kjo kërkon që përparësia e njohurive të tyre në lidhje me dëshminë e përmendur të jetë njohuri e prerë. Por të thuash kështu është problematike, sepse ne e dimë statusin e kujt kanë bërë tekfir me dije të caktuar deri në vdekjen e tyre, dhe kjo mjafton për besimin tonë në lidhje me Kufrin e atyre që kanë bërë tekfir mbi ta [sahabët]. Ky mendim mbështetet nga hadithi “Kush i thotë vëllait të tij “Kafir”, vlen për njërin prej të dyve” dhe në transmetimin e Muslimit: “Kushdo që e shpall muslimanin kafir ose thotë armik i Allahut, ai (tekfiri) kthehet mbi të”. Ai tha [duke vazhduar shpjegimin]: Dhe këta [khauarixhët] – është arritur prej tyre që të hedhin një xhemat në Kufri, për të cilët ne kemi dijeni të qartë për imanin e tyre, kështu që bëhet e detyrueshme të jepet vendimi për kufrin e tyre, për shkak të asaj që është e nevojshme nga ajo që ka ardhur nga ligjvënësi [Allahu], dhe kjo është e ngjashme me atë që ata thanë në lidhje me atë që i bën sexhde një idhulli ose të ngjashëm me të, të cilët nuk e bëjnë të qartë me mohim në të pasi të kenë shpjeguar mosbesimin e tij, me mohim [të qartë]. Dhe nëse ata argumentuan me një konsensus që arrihet në lidhje me tekfirin e atij që e bën atë, ne themi: Këto transmetime të prejardhura në lidhje me këta [njerëz] e bëjnë të nevojshme kufrin e tyre edhe nëse ata nuk besojnë në statusin e të cilit bëjnë tekfir me dije të caktuar, dhe ata nuk janë të shpëtuar nga besimi i tyre i përgjithshëm në Islam dhe duke vepruar sipas asaj që është obliguar nga vendimi i kufrit të tyre, si ai që i bën sexhde një idhulli nuk shpëton prej kësaj.”***

Unë them [vazhdimi i citimit të Ibn Haxherit]: Dhe nga ata që janë anuar disi kah ky mendim janë: Et-Tabariu në Tahzibinin e tij, të cilin ai e tha pas nxjerrjes së hadithit në lidhje me këtë çështje: Në të është përgënjeshtrimi për ata që thonë se askush nga banorët e Kibles dalin nga Islami pasi arrijnë hukumin e tij, përveçse duke synuar të dalin prej tij me vetëdije, sepse [kjo thënie e tyre] me siguri e shfuqizon thënien [e profetit] në hadith: "Ata thonë të vërtetën dhe ata lexojnë Kuran dhe kalojnë nga Islami dhe nuk janë të lidhur fare me asgjë prej tij", dhe dihet mirë se ata nuk e kryen mizorinë e bërjes së gjakut dhe pronës së muslimanëve, përveçse me një gabim prej tyre në interpretimin e ajeteve të Kur'anit me diçka tjetër, përveç asaj që kishte për qëllim. . Më pas ai nxori me një transmetim Sahih në lidhje me ibn Abbasin se khauarixhët i përmendën atij dhe çfarë përballen kur lexojnë Kur'an dhe ai u përgjigj: Ata besojnë në atë që është e qartë prej tij dhe shkatërrohen në të paqartën prej tij, dhe kjo thënie e përmendur mbështetet nga urdhri për t'i vrarë ata edhe pas asaj që ka paraprirë në hadithin e ibn Mes'udit "Nuk lejohet të mbytet një musliman përveçse për njërën nga tre arsyet" dhe në të është " ai që e lë fenë dhe ndahet nga xhemati", ka thënë El-Kurtubi në El-Mufhim: Thënia që thotë se ata [khauarixhët] janë jobesimtarë, mbështetet nga shembulli i përmendur në hadithin e Ebu Seidit – i cili. do të përmendet në kapitullin vijues – sepse qëllimi i tij i dukshëm është që ata janë larguar nga Islami dhe se nuk janë të lidhur me të me ndonjë gjë të ngjashme me atë se si shigjeta e lë lojën për shkak të shpejtësisë dhe forcës së goditjes në mënyrë që ajo të mos jetë e lidhur, ndaj lojës në çfarëdo mënyre, dhe profeti ka treguar për këtë kur ka thënë: "I ka paraprirë bajgës dhe gjakut", dhe autori i el-Shifa ka thënë në lidhje me të: Dhe kështu, ne jemi të sigurt për mosbesimin e të gjithëve. i cili thotë një thënie që çon në devijimin e Umetit ose shpalljen e sahabëve si jobesimtarë, dhe atë e transmeton autori i Rudah në Librin e Mungimit prej tij dhe ai u pajtua me të. . (Fund Citimi nga Fat'h Al-Bari)

Më pas Ibn Haxheri përmend pikëpamjen e dytë dhe thotë:

"Dhe shumica e dijetarëve të Usulit nga Ehlu-Suneti janë të mendimit se Khauarixhët janë keqbërës dhe se vendimi i Islamit vlen për ta për shkak se ata e kanë shqiptuar Shehadetin dhe për shkak të respektimit të rreptë të shtyllave të Islamit. dhe ata u bënë keqbërës vetëm për shkak të tekfirit të tyre ndaj muslimanëve, i cili është ndërtuar mbi një keqinterpretim të prishur, dhe që i tërhoqi zvarrë që gjaku dhe pasuria e atyre që ndryshojnë prej tyre të lejohen dhe dëshmuan për ta me *Kufr* dhe *Shirk*. Al-Khattabi (الخطابي) deklaroi : Dijetarët e muslimanëve janë pajtuar njëzëri (ixhma) [ndoshta ai ka për qëllim ixhmanë në kohën e sahabëve, sepse ka pasur dallime në mendime lidhur me ta pas kohës së sahabëve] se Khauarixhët – edhe me devijimin e tyre – janë. një sekt nga sektet e muslimanëve, dhe kështu ata lejuan martesën me ta dhe ngrënien nga kurbanet e tyre dhe që ata të mos bëhen jobesimtarë përderisa mbahen në origjinën e Islamit, dhe 'Ijadi (عياض) tha : Kjo çështje pothuajse është bërë çështja më problematike për banorët e Usulit, përveç pjesës tjetër të njerëzve, gjë që bëri Al-Fakih Abdul Hak (الفقيه عبد الحق) të pyet Al-Imam Abu Al-Ma'aali (الإمام أبو المعالي) lidhur me të dhe ai e justifikon veten nga përgjigjja duke thënë se përfshirja e një kafiri në Millah (Islam) dhe përjashtimi i një muslimani prej tij është një çështje e madhe në fe. Ai tha: El-Kadi Ebu Bekr El-Bākilani nuk tha asgjë në lidhje me çështjen para tij, dhe tha: Ata nuk e kanë thënë qartë një thënie të kufrit dhe kanë thënë vetëm thënie që të çojnë në kufër, dhe El-Kazaali tha. në librin e tij "El-Tafrik beina El-Eeman ue El-Zandekah" (التفرقة بين الإيمان والزندقة):

dhe ajo që duhet të jetë është: Marrja e kujdesit nga bërja e tekfirit nëse gjendet një mënyrë për ta bërë këtë, sepse bërja e gjakut të atyre që falen dhe pohojnë Teuhidin është gabim dhe gabimi i lënies së

gjallë të njëmijë jobesimtarëve është më i vogël në krahasim me gabim në derdhjen e gjakut të një muslimani, dhe nga ajo që përmendin si dëshmi ata që nuk kanë bërë tekfir Khauarixhët është thënia e profetit në të tretën e hadithit të këtij kapitulli - pasi i ka përshkruar ata me largim nga feja, si një shigjetë që largohet nga shigjetari që shikon shigjetën e tij – derisa tha: "Kështu që ai kundërshton në lidhje me kokën e saj për të parë nëse ka kapur ndonjë gjë", ka thënë Ibn Batali ka thënë: "Shumica e dijetarëve janë të mendimit se khauarixhët nuk e lënë trupin e muslimanëve për shkak të thënies së profetit "Pra, ai kundërshton në lidhje me kokën e tij", sepse mosmarrëveshja është për shkak të dyshimit, dhe nëse dyshimi ka ndodhur në atë, nuk është e qartë se ata janë larguar nga Islami, sepse kushdo që ka një besëlidhje me Islamin është konfirmuar me siguri, nuk largohet prej tij vetëm me siguri. Ai tha: Dhe 'Aliu ishte pyetur për njerëzit e Nahrit nëse ata nuk besuan dhe ai u përgjigj: "Nga mosbesimi, ata ikën".

Unë them: Nëse kjo është vërtetuar nga Aliu, konsiderohet se ai nuk ka hasur në besimet e tyre që e kanë bërë shpalljen e kufrit të tyre obligim për ata që e kanë bërë këtë, dhe në citimin e tyre të thënies së profetit. "Ai kundërshton në lidhje me kokën e tij" është e kundërshtueshme, sepse në disa prej transmetimeve të ndryshme të hadithit të përmendur – si është theksuar më herët dhe do të përmendet – asgjë nuk i është bashkangjitur, dhe mënyra e zgjidhjes së transmetimeve është se ai nuk e kishte të qartë nëse diçka u kap në kokën e shigjetës apo jo, më pas iu bë e qartë se asgjë nuk u kap në shigjetë, asgjë nga ajo e as nga loja, dhe është e mundur të thuhet se dallimi në të ka të bëjë me dallimin e njerëzve mes tyre, dhe pastaj thënia "Ai kundërshton" do të merrej për të nënkuptuar faktin se disa prej tyre ndoshta do të kishin një mbetje të Islamit ne të, El-Kurtubiu në El-Mufhim ka thënë: Thënia e tekfirit të tyre është më e dukshme nga hadithi. Ai tha: Dhe duke u bazuar në thënien e tekfirit të tyre, ata luftohen dhe vriten dhe u merret pasuria, dhe ky është mendimi i një grupi dijetarësh nga dijetarët e hadithit në lidhje me pasurinë e khauarixhëve. Me mendimin se ata nuk bëhen mosbesimtarë, ata konsiderohen rebelë nëse kundërshtojnë dhe fillojnë luftën, sa u përket atyre që fshihen mes tyre me bidatin e tij: Nëse i bëhet e qartë, a vritet pas duke kërkuar pendimin e tij apo nëse ai nuk do të vritet, por në vend të kësaj a duhet të përpiqet për të hedhur poshtë bidatin e tij? Është ndryshuar në [nga dijetarët] të njëjtën masë sa edhe dallimi i tyre i mendimit lidhur me atë se a bëhen mosbesimtarë. . Ai tha: Dhe kaptina e Tekfirit është një kapitull i rrezikshëm dhe ne nuk e komprometojmë sigurinë me asgjë.

Ai tha: Dhe në hadith ka një shenjë nga shenjat e profecisë, sepse ai [profeti] ka informuar për diçka që do të ndodhte më vonë para se të ndodhte, dhe pikërisht atëherë kur Khauarixhët dhanë vendimin e mosbesimit për ata që kundërshtuan, ata ua lejuan gjakun dhe u larguan nga Dhimitë dhe thanë: Kjo u mohohet pas besëlidhjes së tyre, dhe ata lanë luftën e mushrikëve (politeistëve) dhe u morën me vrasjen e muslimanëve!! Dhe të gjitha këto janë shenja të adhurimit të injorantëve, zemrat e të cilëve nuk janë ndriçuar nga dituria dhe nuk janë kapur për një litar të pathyeshëm nga dituria, dhe mjafton që prijësi i tyre e qortoi të dërguarin e Allahut (paqja dhe mëshira e Allahut qofshin mbi të!) dhe e atribuoi si tiran! Lusim Allahun për siguri. Ibn Hubajra (ابن هبيرة) tha : Dhe në hadith ka dëshmi se luftimi i Khauarixhëve është më i mirë se luftimi i Mushrikëve, dhe urtësia pas kësaj është: Në luftimin e tyre ruhet kapitali i Islamit, ndërsa luftimi i njerëzve të Shirkut është kërkimi i përfitimit, dhe kështu mbrojtja e kryeqytetit është më e mirë, dhe në të është një qortim për të mos marrë atë që është e dukshme nga të gjitha ajetet e Kuranit, të cilat mund të keqinterpretohen që mund të çojnë në thënien e një thënie të bazuar në atë që është e dukshme e ajeteve që bien ndesh me atë që paraardhësit kanë konsensus për (Ixhma) dhe në të është një paralajmërim kundër teprimit në fe dhe tejkalimit në adhurim duke e marrë atë në Nefs atë që Sheriati nuk e ka lejuar, dhe ligjvënësi (Allahu) e ka përshkruar Sheriatin si të lehtë dhe falës,

dhe ai ka bërë thirrje vetëm për ashpërsi ndaj jobesimtarëve dhe butësi për besimtarin, dhe e kundërta e kësaj janë Khauarixhët siç është shpjeguar më parë, dhe në është: lejueshmëria e luftimit të atyre që largohen duke iu bindur imamit të drejtë, dhe atyre që nisin luftën dhe luftuan bazuar në një besim të korruptuar, dhe atyre që bllokojnë rrugët dhe i bëjnë rrugë të pasigurta dhe atyre që përhapin korrupsionin në tokë. Sa i përket atyre që largohen duke iu bindur imamit tiran, i cili dëshiron të mbizotërojë pronën e tij ose veten ose popullin e tij, ai është i justifikuar dhe nuk lejohet të luftohet me të, dhe i lejohet një personi të tillë të mbrojë veten, pronën dhe popullin e tij, sipas mundësive të tij". (Fundi i citatit nga Fet'h Al-Bari, Vëllimi 12)

Dhe El-Kemal ibn El-Humam (الكمال ابن الهمام) ka thënë:

> ***"Vendimi i hauarixhëve me shumicën e fukahave dhe muhadithëve është vendim i rebelëve. Disa prej muhadithëve janë të mendimit se ata janë jobesimtarë. Ibn Al-Mundhir (ابن المنذر) ka thënë: Unë nuk njoh asnjë që është pajtuar me njerëzit e hadithit në shpalljen e tyre si jobesimtarë. Dhe duke thënë kështu kërkon zhbërjen e konsensusit të fukahave." - (Shih "Hashijath Ibn 'Aabidein" Vëllimi 6).***

Ky është qëndrimi i përgjithshëm i dijetarëve në lidhje me Havarixhët, dhe dallimi në lidhje me ta është i madh: për shkak të dallimit në kuptimin e teksteve, dhe për shkak të dallimit të thënieve të vetë Havarixhëve, dhe dallimeve në njohuritë e çdo Fakih, në lidhje me realitetin e gjendjes dhe thënieve të tyre. Pikëpamja e favorizuar është pikëpamja e shumicës se ata janë keqbërës dhe jo jobesimtarë, kjo është për shkak se më të mirët e këtij Umeti në të kuptuarit nga mesi i sahabëve që e dëgjuan hadithin e Profetit a.s. nga ai dhe jetoi në kohën e Khauarixhëve dhe i luftoi ata nuk i shpalli khauarixhët mosbesimtarë, megjithatë ata që bënë tekfir ndaj tyre nuk duhet të fajësohen për shkak të asaj që është e dukshme në hadith dhe për shkak të kërcënimit të tyre të madh dhe për shkak të shumë pikëpamjeve të Khauarixhëve - të cilat do të vijojnë më poshtë - që ndryshojnë nga ajo që dihet në fe si domosdoshmëri. Sa për ata që nuk kanë bërë tekfir prej tyre: Ata dinë për [d.m.th. Khauarixhët] vërtetësinë dhe sinqeritetin, më pas ata e kuptuan për injorancën e tyre dhe se sa të mbyllura ishin mendjet e tyre.

Nuk ka dyshim se kushdo që ka në vete përshkrimet e nxjerra në Hadith do të ishte Kharixhi në metodologjinë dhe ideologjinë e tij, kështu që nuk ka dyshim se ata që u rebeluan kundër *'Ali*-ut nga *Muhahkama* dhe *Al-Haruriyya* janë me të vërtetë Kharixhi, dhe po ashtu nuk ka dyshim që ata që pasuan *Naafiu' bin Al-Azrak* dhe *Naxhda Al-Hanafi* dhe të ngjashmit e tyre in that time are *Khāriji*, megjithatë ka pyetje urgjente që kërkojnë përgjigje të qarta akademike, prej tyre:

1. 1. A ka mbetetje të Havarixhëve deri më sot?
2. A zbatohet hadithi për të tjerët përveç atyre që u rebeluan kundër Aliut - gjatë dhe pas Siffinit?
3. Ata për të cilët hadithet nuk zbatohen, por marrin një pjesë të ideologjisë së Khauarixhëve - a bëhen Harixhi në kuptimin që rrjedh nga tekstet. . Ashtu si Ibadijjet për shembull?

Nëse themi se Havarixhët kanë mbetur dhe nëse nuk mendojmë se ata janë ata që u rebeluan vetëm kundër Aliut: Pastaj të jepet verdikti i Havarixhëve për një grup të kësaj kohe është një çështje shumë e vështirë për t'u arritur nga një këndvështrim akademik. Kjo është për shkak se Havarixhët janë shumë

sekte të cilat janë të ndryshme dhe të ndryshme edhe në mes tyre në një shkallë shumë të madhe: prej tyre janë ata që janë ekstravagantë, dhe prej tyre janë ata që janë të moderuar në krahasim, dhe ata kanë shumë dallime në mes tyre në Furu' (degët) dhe gjithashtu disa baza, kështu që të thuhet ky Xhemat apo ai është Kharixhi kërkon detaje, dhe njohja e thënieve të të gjitha sekteve të ndryshme nga khauarixhët dhe një studim në besimet që përputhen me vetë një sekt që deklarata të jetë e saktë në një këndvështrim akademik, dhe bëhet e nevojshme që ky Xhemat të ketë besim në kufirin më të ulët për të cilin është rënë dakord mes Khauarixhëve, pasi nuk do të kishte kuptim që ai të ishte një sekt havarixhi nëse nuk beson në këtë kufi më të ulët. Kështu për shembull - Dijetarët thonë se *Ibaḍijet* një sekt i mbetur havarixhi, dhe ai ka shumë origjinë dhe parime të cilat janë të ngjashme me pikëpamjet e Havarixhëve në një shkallë të madhe – – [si pikëpamja se Kurani është një krijim dhe në gjymtimin e Sifatit (për të mohuar ose t'i përshkruajë hollësi karakteristikave të Allahut në kundërshtim me atë që bien dakord Ehlu Suneti), dhe duke thënë se rebelimi kundër udhëheqësve tiranë është i lejuar dhe në pikëpamjen se ata që bëjnë mëkat do të jenë banorë të përhershëm të Xhehenemit dhe mendimi i tyre se të jesh kurejshi nuk është një kusht në Imam (Hilafet)] – – dhe themeluesi i tyre është 'Abdullah bin Ibaadh At-Tamimi i cili e shihte veten si një zgjerues i Muhahkemes së parë dhe për këto arsye dijetarët kur shkruajnë për ta i shkruajnë si një sekt i Havarixhëve. Kjo është edhe nëse Ibadijet e mohojnë këtë nga vetja e tyre, ajo që shkruan dijetarët ishte e bazuar në origjinën dhe parimet e tyre dhe jo në bazë të karakteristikave apo veprimeve të tyre, dhe nëse do ta bazojmë në karakteristikat dhe veprimet e Ibadijeve të sotëm, sigurisht që nuk e japim verdiktin e Harixhij për ta, sepse frazat e Hadithit profetik – të cilat do të përmenden më vonë – nuk vlejnë për ta.

Nëse Ibadijet e ditëve të sotme ishin havarixh, a zbatojmë atë që është në hadithin e Pejgamberit - paqja dhe mëshira e Allahut qofshin mbi të - nga detyrimi për t'i luftuar ata dhe për t'i shfarosur dhe për t'i konsideruar ata si më të këqijtë për t'u vrarë nën qiell dhe se ata janë qentë nga banorët e Xhehenemit!! A e urdhëron kjo thënie efektin që rezulton prej saj? Unë nuk njoh ndonjë dijetar nga muslimanët që të thotë kështu në lidhje me ibadijet.

Shfaqja e parë e ideologjisë së Havarixhëve, dhe Hadithi i Dhul Khuvejsaras

Shfaqja e parë e ideologjisë së Havarixhëve ishte në kohën e Profetit - salallahu alejhi ue selem, dhe ajo ngjarje është transmetuar në shumë hadithe të ndryshme me fraza të ndryshme, thelbi i tregimit është se: 'Aliu. – Allahu qoftë i kënaqur me të – i dërgoi të Dërguarit - paqja dhe mëshira e Allahut qofshin mbi të - disa para (ose pasuri), kështu që profeti - paqja dhe mëshira e Allahut qofshin mbi të - filloi t'ua shpërndante disa njerëzve nga Nexhdi, gjë që i zemëroi kurejshët dhe ensarët, dhe ndërsa ata ishin në atë gjendje, erdhi një burrë beduin, i cili ishte budalla dhe nuk kishte sjellje, dhe e kundërshtoi Pejgamberin – paqja dhe mëshira e Allahut qofshin mbi të – duke thënë se në këtë shpërndarje nuk kërkohej fytyra e Allahut, Profeti - paqja dhe bekimi i Allahut qofshin mbi të - u zemërua për këtë dhe iu përgjigj, pas kësaj disa nga sahabët kërkuan leje për ta vrarë këtë të çmendur, por profeti - paqja dhe mëshira e Allahut qofshin mbi të - nuk e lejoi dhe i njoftoi ata se do të kishte një popull sipas mendimit të tij, adhurimi dhe zelli i të cilëve tejkalonte atë të adhurimit të sahabëve, por ata do të largoheshin nga Islami për shkak të marrëzisë së tyre, pamaturisë së tyre dhe injorancës së tyre për fenë, dhe se do të dilnin kur është fatkeqësi dhe përçarje brenda Umetit, dhe se shenja e tyre do të ishte një burrë që do të kishte një gjymtyrë të sipërme të ngjashme me gjoksin e gruas dhe se ata do të luftoheshin nga pala më afër Hakkut nga të dy palët (nga dy palët e muslimanëve që luftojnë në Siffin).

Ky hadith, përveç tij, ka ardhur nga hadithet në lidhje me Havarixhët , në fraza të ndryshme, dhe arsyeja për këtë është arsyeja pse ka dallime në formulimin e të gjitha haditheve në një kuptim të përgjithshëm dhe prej tyre janë këto: Profeti – paqja dhe mëshira e Allahut qofshin mbi të – mund ta ketë thënë këtë më shumë se një rast me formulime të ndryshme, ose se disa nga transmetuesit e hadithit mund të kenë transmetuar kuptimin e hadithit dhe jo në formulimet e tij origjinale, ose se disa nga ata mund të kenë mësuar përmendësh atë që të tjerët nuk e kanë mësuar përmendësh, kështu që ajo që ai transmeton është më shumë në krahasim me të tjerat, ose se disa nga transmetuesit e harrojnë një pjesë të saj, ose se disa nga transmetuesit nuk i dëgjuan fjalët e profetit – bekimi dhe paqja qofshin. mbi të - plotësisht kështu që ai transmeton vetëm atë që kishte dëgjuar, ose arsye të tjera përveç këtyre, kështu që duke kombinuar mënyrat e ndryshme në të cilat ka ardhur hadithi dhe transmetimet e tij të ndryshme fitojmë njohuri për ngjarjen ose verdiktin ose lajmin ose qëllimin e deklaratës së profetit, bekimet dhe paqja qofshin mbi të.

Për sa i përket atyre që kanë transmetuar hadithin në lidhje me el-Havarixhët

El-Buhariu nxjerr nga hadithi i Ebu Se'idit i cili ka thënë: Ndërsa Pejgamberi - salallahu alejhi ue selem - po shpërndante: 'Abdullah bin Dhil Khuvejsara Et-Tamimi erdhi dhe tha: "Bëhu i drejtë o i Dërguari i Allahut", kështu që ai -salallahu alejhi ue selem - u përgjigj: "Mjerë për ty dhe kush do të jetë i drejtë nëse unë nuk jam i drejtë". Omer bin El-Khattabi tha: Më lejoni që t'i godas në qafë. Ai u përgjigj: “Lëreni atë, se me të vërtetë ai ka shokë të cilët njëri prej jush do ta turpërojë namazin e juaj [në krahasim] me

namazin e tyre, dhe agjërimin tjuaj [në krahasim] me agjërimin e tyre, ata do të largohen nga feja si një shigjetë që e lë lojën… shenja e tyre do të ishte një burrë që ka një nga gjymtyrët e tij të sipërme - ose tha një nga gjinjtë e tij - si gjoksi i një gruaje, ose një gungë mishi që lëviz lirshëm, ata do të dalin kur njerëzit të përçahen". Ebu Se'idi tha: Dëshmoj se e kam dëgjuar nga Pejgamberi, paqja dhe mëshira e Allahut qofshin mbi të. Dhe dëshmoj se 'Aliu i luftoi ata kur isha me të, u soll një njeri i cili kishte përshkrimin që ishte përshkruar nga profeti, paqja dhe mëshira e Allahut qofshin mbi të. Ai shtoi: Dhe ajeti (Dhe prej tyre ka disa që ju akuzojnë në çështjen e (shpërndarjes së) lëmoshës - Teube: 58) u shpall në lidhje me të. (Hadithi në përmbledhje).

Në transmetimin e nxjerrë nga Muslimi: " Pra *'Umar bin Al-Khattab* – Allahu qoftë i kënaqur me të – ka thënë : Më lër o i Dërguar i Allahut që ta vras këtë hipokrit, prandaj ai u përgjigj: "Kërkoj mbrojtjen e Allahut që njerëzit të thonë se po i vras shokët e mi." dhe në një transmetim nga el-Buhariu: "Aliu - Allahu qoftë i kënaqur me të - i dërgoi arin profetit - salallahu alejhi ue selem - dhe ai e shpërndau mes katërve: *Al-Akra' bin Haabis Al-Hanzali (*الأقرع بن حابس الحنظلي), pastaj *Al-Muxhashi'i* (المجاشعي) dhe *'Ujejna bin Badr Al-Fazaari* (وعيينة بن بدر الفزاري) , dhe *Zejd Al-Taa-i (*وزيد الطائي), më pas një nga Beni Nebhan (بني نبهان), dhe *Alkamah bin 'Alatha Al-Aamiri* (وعلقمة بن علاثة العامري) , pastaj një ndër *Bani Kilaab* (بني كلاب), kështu që kurejshët dhe ensarët u zemëruan, ata thanë: Ai u jep trimave nga populli i Nexhdit dhe na la! Ai u përgjigj: "Unë vetëm po i bashkoj ata", pastaj përmendi pjesën e mbetur të hadithit.
Përfitimi: Ibn Haxheri përmend në El-Fet'h pse nuk u vra Dhul Khuvaisara: "Profeti, salallahu alejhi ue selem, e la vrasjen e të përmendurve, sepse nuk do ta bënte të dukshme atë që po e nxirrte fshehurazi, pra, nëse ai do të vriste dikë që në dukje ishte i drejtë në sytë e njerëzve - para se çështja islame të konsolidohej dhe të lëshonte rrënjë në zemrat - do t'i largonte ata nga pranimi i Islamit, sa i përket pas tij - bekimet dhe paqja qofshin mbi të – Nuk lejohet të ndërpritet lufta ndaj tyre kur ata i kanë bërë të qarta pikëpamjet e tyre dhe janë larguar nga Xhemati dhe janë dalluar nga të moshuarit duke pasur aftësinë për t'i luftuar ata." (Fundi i Citatit).

Ky hadith është origjina e rebelimit të Havarixhëve, të cilin dijetarët kryesorë të Hadithit e kanë nxjerrë në librat e tyre. Ndoshta do ta bënte më të qartë pamjen e plotë në lidhje me këtë sekt nga tekstet nëse do të bëhej një përpjekje për të mbledhur të gjitha frazat e ndryshme të këtij hadithi të veçantë në Gjashtë librat e Hadithit (الكتب الستة), dhe çfarë ka ardhur në lidhje me Havarixhët në fraza të ndryshme. Ajo që synohet është të mblidhen të gjitha frazat e ndryshme që janë ose Sahih (autentike) ose Hassan (të mira), dhe nuk ka nevojë të nxirret çdo transmetim nga çdo referencë, përkundrazi mjafton që të nxirret nga një referencë, duke kërkuar për ta mbajtur të shkurtër.

Lidhur me përshkrimin e Dhul Khuwejsaras Et-Temimi i cili është Harixhiu i parë

Ata thanë:

> ***"Një burrë me sy të thellë, faqe të theksuara, ballë të dalë, mjekër të trashë dhe kokë të rruar" - (El-Bukhari)***

Në një transmetim:

"… Balli i dalë, mjekër e trashë, kokë e rruar, këllëf i mbështjellë"

Në një transmetim:

"një burrë me flokë të rruar, lëkurë të djegur ose të zezë, në mes syve ka shenja sexhdeje, i veshur me dy petka të bardha" (Ahmedi dhe autentik i tij i vlerësuar sipas transmetimeve të tjera përveç tij. – صحيح لغيره)

Në lidhje me Khalid bin Al-Uelid që kërkon leje për të vrarë Dhul Khuvejsaran

Në transmetimin e mësipërm të hadithit ka ardhur se Umer bin El Khattabi - Allahu qoftë i kënaqur me të - ka kërkuar leje për të vrarë Dhul Khūvajṣaran, dhe në një transmetim tjetër përmendet se Khalidi ka kërkuar leje gjithashtu, dhe ndoshta është kështu, se të dy kërkuan leje për këtë gjë që është mendimi i disa dijetarëve. Sa i përket transmetimit të hadithit në të cilin Khalidi - Allahu qoftë i kënaqur me të - përmendet: Khalid bin El-Uelid ka thënë:

"O i Dërguari i Allahut, a të mos i godas në qafë? Ai u përgjigj: Jo, ndoshta është nga ata që falin namazin". Kështu Khalidi tha: E sa prej atyre që falen thonë me gjuhën e tyre atë që nuk e kanë në zemrat e tyre! I Dërguari i Allahut, lavdërimi dhe paqja e Allahut qofshin mbi të, u përgjigj: "Unë nuk jam urdhëruar që t'i hetoj zemrat e njerëzve e as t'ua hap barkun" - (El-Bukhariu)

Lidhur me përshkrimin e njeriut që ishte me Havarixhët që u vra nga Ali Ibn Talibi.

'Aliu – Allahu qoftë i kënaqur me të – ua përmendi shokëve të tij karakteristikat e këtij njeriu para se të luftonin Havarixhët dhe kur ai luftoi me ta, ata shkuan ta kërkonin dhe nuk i gjetën, por Aliu nguli këmbë që njeriu ishte me të vërtetë me ta dhe se ai nuk gënjeu dhe nuk u gënjye. Ata gjetën disa nga të vrarët mbi të tjerët, kështu që i hoqën dhe nga poshtë tyre gjetën burrin, dhe ky është përshkrimi i tij: "Shenja e tyre do të ishte një burrë i zi që e ka një nga gjymtyrët e sipërme si gjoksi i një gruaje, ose një copë mishi që lëviz lirshëm". (El-Bukhari)

Dhe transmetohet se 'Aliu ka thënë:

"Dhe shenja e kësaj është se prej tyre është një burrë që ka gjymtyrë të sipërme dhe nuk ka krah, dhe në majë të kësaj gjymtyre është diçka e ngjashme me thithin e gjirit, në të ka qime të bardha. " - (Muslimi)

Dhe 'Aliu – Allahu qoftë i kënaqur me të – tha:

"Prej tyre është një burrë i zi, një nga gjymtyrët e sipërme të tij është si gjiri i dhisë ose thithi i gjoksit" - (Muslimi)

Dhe *'Aliu* tha:

> ***"Prej tyre është një burrë me krah të paplotë, ose me dorë të shkurtër, dorë të shpërfytyruar të ngjashme me gjoksin" - (Ibn Maxhe).***

Dhe Ebu El-Uadhi tha:

> ***"Është sikur po e shikoj, një Abisinian me këmishë, një gjymtyrë e tij ishte si gjoksi i një gruaje, i cili kishte qime në të si flokët në bishtin e një Xherbua" - (Ebu Davudi)***

Lidhur me karakteristikat e Havarixhëve dhe përshkrimin dhe paraqitjen e gjendjes së tyre

Pejgamberi - salallahu alejhi ue selem - tha:

> ***"Ata lexojnë Kur'an, por ai nuk shkon përtej fytit të tyre. . ." - (Al-Bukhari)***

Ai tha:

> ***"Të rinj në moshë, me ëndrra të marra, do të thonë fjalën më të mirë, do të dalin nga Islami si një shigjetë që del nga loja dhe besimi i tyre nuk shkon përtej fytit." - (Al-Bukhari)***

Dhe ka ardhur:

> ***"Ata janë më të këqijtë e krijimit – ose – nga më i keqi i krijimit" - (Muslimi)***

Dhe ka ardhur:

> ***"Ata lexojnë Kur'an dhe mendojnë se ai i mbështet ata, ndërsa ai është dëshmi kundër tyre, lutjet e tyre nuk shkojnë përtej fytit të tyre."- (Muslimi)***

Dhe *'Aliu* ka thënë:

> ***"Ata flasin të vërtetën me gjuhët e tyre, e cila nuk shkon përtej kësaj prej tyre – dhe ai i tregoi fytin e tij – [ata janë] prej krijimit më të urryer të Allahut për Veten e Tij. "***

Dhe i Dërguari i Allahut - lavdërimi dhe paqja qoftë mbi të ka thënë:

> ***Ata do të largohen nga feja sikurse një shigjetë që e lë lojën, e më pas nuk kthehen në të, ata janë më të këqijtë e krijimit dhe krijesave."- (Muslimi)***

Dhe ka ardhur:

> ***"Ata janë më të këqijtë e Umetit tim, të cilët do të vriten nga më i miri i Umetit tim" - (Ahmedi, transmetimi i tij është Hasan)***

Dhe ka ardhur:

> ***"Njerëz që lexojnë Kur'anin me gjuhën e tyre dhe ai nuk u shkon përtej fytit" - (Muslimi)***

Dhe ka ardhur:

> ***"Do të dalin do njerëz nga Lindja, kokat e të cilëve janë të rruara"- (Muslimi)***

Dhe ka ardhur:

> ***"Një popull që do të dalë nga Lindja"- (Ahmedi: zingjiri I tij është Sahih)***

Dhe ka ardhur:

> ***"Njerëz që janë të devotshëm në adhurimin e tyre" - (Ibn Maxha)***

Dhe ka ardhur:

> ***"Havarixhët janë qentë e Xhehenemit" - (Ibn Maxha)***

Dhe ka ardhu:

> ***"Shenja e tyre është rruajtja e kokës"***

Abu Umaama ka thënë:

> ***"Këta njerëz ishin muslimanë dhe u bënë jobesimtarë"***

Dhe ka ardhur:

> ***"Ata i luftojnë njerëzit e Islamit dhe i lënë adhuruesit e idhujve" - (Abu Davudi)***

Dhe ka ardhur:

> ***"Njerëz që zbukurojnë fjalët e tyre por i bëjnë veprimet e tyre të shëmtuara" - (Abu Davudi)***

Dhe ka ardhur:

> ***"Shenja e tyre është rruajtja e kokës dhe Eth-Thasbid" - (Abu Davud), Ebu Davudi ka thënë: Eth-Thesbid do të thotë zhdukja e qimeve.***

Dhe ka ardhur:

> ***"Ata lexojnë Kur'an, por leximi yt në krahasim me të tyren nuk është asgjë, e as namazi yt nuk krahasohet me namazin e tyre, dhe as agjërimi yt nuk krahasohet me agjërimin e tyre, ata lexojnë Kur'an duke menduar se ai i mbështet ata, ndërsa ai është dëshmi kundër tyre." (Ebu Davudi)***

Dhe ka ardhur:

> ***"Të rreptë dhe të ashpër, gjuhët e tyre elokuente me Kur'anin, ai nuk shkon përtej fytit të tyre" - (Ahmedi - zinxhiri i tij është i fortë)***

Dhe ka ardhur:

> ***"Ata thërrasin në librin e Allahut por ata janë armiqtë e tij, lexojnë librin e Allahut, kokat e tyre janë të rruara." (As-Sune, Ibn Ebi 'Asim).***

Dhe ka ardhur:

> ***"Një popull do të dalë nga - ose do të jetë brenda jush - të cilët janë adhurues të devotshëm dhe fetarë aq sa ju mahniteni prej tyre dhe ata mahniten me veten e tyre" - (Es-Suneh, Ibn Ebi Asim, Dy Sheikhët [Al-Buhariu dhe Muslimi])***

Kur dalin Havarixhët

Pejgamberi – lavdërimi dhe paqja qofshin mbi të – tha:

> ***"Ato shfaqen kur njerëzit përçahen/ndahen" - (Muslimi)***

Dhe ka ardhur:

> ***"Një grup do të shkëputet në një kohë kur ka përçarje mes muslimanëve" - (Muslimi)***

Dhe ka ardhur:

> ***"Do të jenë dy grupe në Umetin tim dhe prej tyre do të dalë një grup i ndarë" - (Muslimi)***

Dhe ka ardhur:

> ***"Një grup do të shkëputet kur njerëzit të kundërshtojnë" - (Muslimi)***

Dhe ka ardhur:

> ***"Një popull do të shfaqet pas mosmarrëveshjeve dhe dallimeve" - (Muslimi)***

Dhe ka ardhur:

> ***"Me siguri pas meje nga Umeti im, ose do të ketë pas meje nga Umeti im" - (Ibn Maxha)***

Dhe ka ardhur:

"Sa herë që shfaqet një grup prej tyre, ata do të priten, më shumë se njëzet herë, derisa Dexhalli të dalë me të fundit të tyre" - (Ibn Maxhe – disa nga dijetarët e hadithit e vlerësuan atë të dobët, sepse El-Evza'i nuk dëgjoj asgjë nga Nafiu)

Sa i përket hadithit:

"Qentë nga banorët e Xhehenemit"

Dhe deklarata

"Sa herë që shfaqet një grup prej tyre, ata do të priten, më shumë se njëzet herë, derisa Dexhalli të dalë me të fundit të tyre." - Është e diskutueshme në lidhje me vërtetësinë e tij, dhe Allahu e di më së miri.

Lidhur me urdhrin për vrasjen e Havarixhëve dhe luftimin e tyre dhe inkurajimin për të

Pejgamberi paqja dhe mëshira e Allahut qofshin mbi të tha:

"Pra, kudo që t'i takoni, vritini, sepse vrasja e tyre është shpërblim për atë që i vret në ditën e gjykimit." - (Al-Bukhari)

Dhe ka ardhur:

"Nëse i gjej, me siguri do t'i vras siç u vra Themudi" - (Al-Bukhari)

Dhe në një transmetim:

"Nëse i gjej, me siguri do t'i vras sikurse u vra 'Adi " - (Muslimi)

Dhe ka ardhur:

"Ata do të vriten nga ata që janë më afër Hakkut nga të dy grupet" - (Muslimi)

Dhe ka ardhur:

"Ai që është më afër Hakkut do të ishte ai që do t'i vriste ata" - (Muslimi)

Dhe ka ardhur:

"Ata do të vriten nga ata që janë më afër Hakkut nga të dy grupet" - (Muslimi)

Dhe ka ardhur:

"Pra, kudo që t'i takoni, vritini, sepse vrasja e tyre është shpërblim për atë që i vret nga Allahu në Ditën e Gjykimit." - (Ibn Maxha)

Dhe *'Aliu* tha:

“Nëse nuk do të ishte për këtë, nuk do të mund të përmbaheshit [nga gëzimi], do t'ju tregoja për atë që Allahu ka premtuar mbi buzët e Muhamedit - lavdërimi dhe paqja qofshin mbi të - për ata që i vrasin ata.” - (Ibn Maxha)

Dhe ka ardhur:

“Pra, kushdo që i takon, le t'i vrasë, sepse në vrasjen e tyre ka shpërblim nga Allahu për ata që i vrasin.” - (Ibn Maxha)

Abu Umaamah tha:

“[ata janë] më të këqijtë nga të vrarët që vriten nën qiell, dhe më të mirët e të vrarëve janë ata që i vranë.” (Ibn Maxha)

Dhe ka ardhur:

“Kushdo që i lufton ata, tek Allahu është më i mirë se ata” - (Abu Davudi)

Dhe ka ardhur:

“Dhe nëse i shihni, atëherë vritini” - (Abu Davudi)

Dhe ka ardhur:

“Pra, nëse i shihni, vritini, pastaj nëse i shihni, vritini, sepse ai që shpërblehet është ai që i vret.” (Ahmedi, zinxhiri i tij është i fortë).

Dhe nga Abu Umaamah:

“Më i keqi i të vrarëve nën hijen e qiellit, tri herë, dhe më i miri i të vrarëve nën hijen e qiellit është ai që i vranë” - (Ahmedi dhe ai është Sahih).

Për sa i përket atyre që kanë transmetuar hadithin në lidhje Havarixhët

Ka thënë Ibn Tejmije:

“Imam Ahmed bin Hanbeli ka thënë: “Hadithi në lidhje me Havarixhët është autentik nga dhjetë drejtime. Muslimi i ka nxjerrë ato në Sahihun e tij (Muslimi), kurse El Bukhariu ka nxjerrë disa prej tyre” (El-Fetava: Vëllimi 3).

Ibn Haxheri ka thënë në Fet’h-el-Bari duke shpjeguar hadithin: **“Dalin nga feja.”**:

Kurtubiu tha: Dhe është transmetuar nga profeti paqja dhe bekimet e Allahut qofshin mbi të me Ali bin Ebi Talib ose disa prej tyre: ‘Abdullah bin Mas’ud, Abu Dhar, Ibn ‘Abbas, ‘Abdullah bin ‘Amru bin Al-‘Aas, Ibn ‘Umar, Abu Sa’id Al-Khudri, Anas bin Malik, Hudhaife, Abu Bakrah, ‘Aijsha, Xhabir, Abu Barzah, Abu Umaamah, ‘Abdullah bin Abi Auf, Sahl bin Hanif and Salman Al-Farisi. Unë thash [ai është ibn Haxheri duke u shtuar atyre të mëparshme] : dhe Rafi’u bin ‘Amru, and Sa’d bin Abi

Uakas, 'Ammar bin Jasir, Xhundub bin 'Abdilah Al-Bixhli, 'Abdur Rahman bin 'Urajs (ose 'Aris), 'Ukbah bin 'Amir, Talk bin 'Ali, dhe Abu Hurejrah"

Referencat dhe burimet e hadithit që kanë të bëjnë me Havarixhët

Ka shumë hadithe në Musanaf Ibn Ebi Shejbe dhe të tjerë përveç tyre, të cilat ne nuk i kemi përmendur sepse vërtetësia e shumë prej atyre haditheve nuk dihet, dhe shumica e haditheve Marfu' (Ahadithe të atribuara profetit) kanë hyrë në frazat që janë përmendur kështu që nuk ka nevojë t'i përsërisni ato. Kushdo që dëshiron [të shohë] më shumë, Havarixhët përmenden në Kitab As-Suneh të Ibn Ebi 'Asim në kapitullin e titulluar "El-Marikah, El-Harurijeh, El-Havarixh, As-Sabik laha Khadhlan Khalikuha" dhe në Bukhari në "Kitaab Isthitaabathu El-Murtadin, Baab Katl El-Khauārixh uel Mulhidin ba'da ikaamethil huxhah alejhim" (Libri i kërkimit të pendimit të femohuesve, Kapitulli mbi vrasjen e havarixhëve dhe të braktisurve pas vendosjes së dëshmisë ndaj tyre) dhe "Baabu man taraka kitaal El-Havarixh, lih-ta-alufi ue li-ala janfiruh naas anhu" (Kapitulli në lidhje me atë se kush e la luftën Havarixhëve për t'u bashkuar dhe që të mos i largojë njerëzit) dhe "baabu Alamethu nubuhwah fil islam" Kapitulli në lidhje me shenjat e profetësisë në Islam), dhe "babu sure el-Kehf" (Kapitulli në lidhje me suren El-Kehf).

Imam Muslimi ka mbledhur një sasi të madhe në lidhje me atë që është transmetuar për ta në Sahihun e tij (Muslimi) në "Kitabu Zekah" (Libër mbi Zekatin), dhe përmendja e tyre është bërë në Sunen Ibn Maxheh në "Kapitulli në përmendjen e Khauarixhëve", dhe në (Sunen) Ebi Davud, në "Kitaabu Sunneh, babu fi katli Al Khawārixh" (Libri mbi Sunetin, Kapitulli mbi vrasjen e Havarixhëve) dhe Ibn Tirmidhi në "Ebwaabul fitan, : Babu fii Sifaat Al -Marikah" (Kapitulli mbi Sprovat, Kapitulli mbi përshkrimin e Al-Maarikah), dhe në EnNasaii në "Kitab Tahrimu Dam, Babu: Man Shahara Sajfahu thuma wada'ahu fih Naas" (Libër mbi ndalimin e gjakut (vrasjes), Kapitulli: Kush e bëri shpatën e tij të famshme dhe pastaj e vendosi te njerëzit (fjalë për fjalë)", dhe ka hadithe në Musnedin e Imam Ahmedit, dhe përmendja e tyre është përmendur në librat e ElMilal ve Nihal dhe El-Medhahib, dhe në librat e Akidesë, fikhut, dhe libra mbi fetava dhe tefsirë dhe të tjera përveç tyre.

Një përmbledhje e asaj që filloi Ibn Tejmije në lidhje me Havarixhët

Kjo është një përmbledhje e asaj që ka thënë Ibn Tejmije në lidhje me karakteristikat e Al-Khauarixhët:

Besimet e Havarixhëve:

Ka thënë Ibn Tejmije:

> ***"Sa i përket Havarixhëve dhe Mu'tezileve, ata e mohuan shefatin e tij (ndërmjetësimi i profetit, paqja dhe bekimet e Allahut qofshin mbi të) për banorët e El-Kabairit (Mëkatarët e mëdhenj), por nuk e mohuan ndërmjetësimin e tij për besimtarët. Ata janë bidatçi të devijuar dhe ka mosmarrëveshje dhe hollësi në lidhje me tekfirin e tyre." (El-Fetava: Vëllimi 3 – 109***)

Dhe ai tha:

> ***"Dhe Havarixhët janë njerëzit e parë që u bënë tekfir muslimanëve, ata bënë tekfir në bazë të mëkateve, dhe u bënë tekfir atyre që kundërshtuan me ta në bidatin e tyre dhe ua lejuan gjakun dhe pasurinë e tyre." (El-Fetava: Vëllimi 3).***

Dhe ai tha:

> ***"Bidati i parë që ndodhi në Islam ishte bidati i Havarixhët dhe Shi'ave" (El-Fetava: Vëllimi 3). Dhe Ai tha: "Njerëzit e parë të bidatit që u ndanë nga xhemati i muslimanëve ishin: Khavarixhët mashtrues" - (El Fetava: Vëllimi 3)***

Dhe ai tha:

> ***"Kështu që kur Havarixhët u ndanë nga Xhemati i Muslimanëve dhe i bërën tekfir dhe e lejuan luftën ndaj muslimanëve, erdhi Suneti me atë që ka ardhur në lidhje me ta." (El Fetava: Vëllimi 3)***

Dhe ai tha:

> ***"Havarixhët dhe Mu'tezilit, ata me të vërtetë thonë se njerëzit e mëkateve të mëdha (mëkatarët e mëdhenj) do të banojnë në Xhehenem përgjithmonë" - (Minhaxh Ah-Suneh: Vëllimi 2)***

Dhe ai tha:

> ***"Origjina e fjalëve të tyre është se ata bëjnë tekfir në bazë të mëkateve, dhe besojnë në mëkatshmërinë e asaj që në të vërtetë nuk është mëkat dhe e shohin ndjekjen e librit (Kur'anit) pa Sunetin që ndryshon nga ajo që është e dukshme në Kur'an – edhe nëse është Mutevatir (transmetuar në mënyrë të përsëritur nga shumë njerëz) – dhe ata bëjnë tekfir për ata që nuk kanë dallime me ta dhe ia lejojnë atij atë që nuk është e lejuar nga jobesimtarët fillestarë për shkak të braktisjes së tij sipas mendimit të tyre. . . . Dhe për këtë arsye ata i***

bënë Tekfir Uthmanit dhe Aliut dhe përkrahësve të tyre, dhe i bënë tekfir banorëve të Siffinit – dy palëve – dhe ata kanë thënie të tjera të ndyra të ngjashme" - (El Fetava: Vëllimi 3).

Dhe ai tha:

"Dhe ata i bënë Tekfir Ali bin Ebi Talibit dhe Uthman bin Affanit, dhe atyre që i përkrahën të dy, dhe e vranë Ali bin Ebi Talibin duke e lejuar vrasjen e tij, prej tyre ishte Abdurrahman bin Muljim el-Maraadi i cili vrau Aliun (Allahu qoftë i kënaqur prej Aliut). Ai dhe të tjerët përveç tij nga Havarixhët ishin të zellshëm në adhurim, por ata ishin injorantë dhe e lanë Sunetin dhe Xhematin; Dhe këta (njerëzit) thanë: Çfarë janë njerëzit përveç besimtarëve apo jobesimtarëve? Besimtar është ai që ka bërë çdo obligim dhe ka lënë të ndaluarën; dhe kushdo që nuk është i tillë, një person i tillë është jobesimtar i cili do të banojë përgjithmonë në Xhehenem. Pastaj, ata thanë të njëjtën gjë për këdo që u ndryshua prej tyre dhe thanë: "Vërtet, Uthmani dhe Aliu dhe të ngjashmit e tyre kanë sunduar me diçka tjetër përveç asaj që ka zbritur Allahu dhe ka bërë padrejtësi, kështu që ata janë bërë mosbesimtarë" - (El Fetava – Vëllimi 7)

Dhe ai tha:

"I pari i bidat – si bidati i Havarixhëve– ishte vetëm për shkak të keqkuptimit të tyre të Kuranit, ata nuk synonin të shkonin kundër tij, por e kuptuan prej tij atë që ai nuk ofronte dëshmi dhe ata mendonin se ishte e detyrueshme të bëhej tekfir ndaj prijësve gjynahçar; meqë besimtari ishte i drejtë dhe i frikësuar nga Zoti. Ata thanë: Pra, kushdo që nuk është i drejtë e as i frikësuar andaj ky person i tillë, është jobesimtar i cili do të banonë përgjithmonë në Xhehennem. Pastaj ata thanë: Dhe Osmani, Aliu dhe ata që i përkrahën nuk janë besimtarë; sepse ata sunduan me diçka tjetër përveç asaj që ka zbritur Allahu. Bidati i tyre kishte dy faktorë kryesorë, i pari është se: ata që shkojnë kundër Kur'anit në një veprim ose një pikëpamje që e gabojnë atë - një person i tillë është jobesimtar. Dhe e dyta është se: 'Uthmani dhe 'Aliu dhe ata që i përkrahën ata ishin të tillë.

Për shkak të kësaj, është e detyrueshme që të jemi të kujdesshëm në bërjen e tekfirit ndaj muslimanëve në bazë të mëkateve dhe gabimeve, pasi kjo është bidati i parë që u shfaq në Islam që bëri tekfir mbi njerëzit e tij – muslimanët – dhe ua lejoi gjakun dhe pasurinë e tyre… e edhe me këtë të keqe ata kishin për qëllim vetëm ndjekjen e Kur'anit, e po për atë, bidati i të cilit është kundër Kur'anit dhe largimi prej tij, madje me këtë ai u bën tekfir muslimanëve si [si është rasti me] Xhamijet, pastaj Shi'itët. Ai që shpiku shiizmin nuk kishte për qëllim fenë, por qëllimi i tij ishte i korruptuar dhe thuhet se ai ishte një hipokrit dhe ateist, dhe origjina e bidatit të tyre është ndërtuar mbi gënjeshtrat e tyre mbi të Dërguarin e Allahut - paqja dhe mëshira e Allahut qofshin mbi të - dhe në falsifikimin e hadithit autentik, dhe për këtë arsye nuk ka gënjeshtra në një sekt të Umetit më shumë se ajo që gjendet në të tyren. Kjo është në kundërshtim me Hauarixhët, sepse nuk dihet se ata ishin gënjeshtarë." (El Fetava: Vëllimi 13)

Dhe ai tha:

Një grup prej Havarixhëve thonë: Profeti - paqja dhe mëshira e Allahut qofshin mbi të - është i pafajshëm në atë që përcjell nga Allahu dhe jo në atë që ai vetë urdhëron dhe ndalon. Këta njerëz janë të devijuar nga konsensusi i Ehlu Sunnah uel Xhema'ah" - (Minhaxh As-Suneh: Vëllimi 3)

Dhe ai tha:

"Havarixhët dhe mu'tezilit thonë: Ne e dimë me siguri se veprat janë pjesë e imanit (Besimit), kështu që kushdo që e lë atë ka lënë një pjesë të Imanit dhe nëse një pjesë ndërpritet, ndërpritet në tërësi; sepse Imani nuk mund të ndahet dhe nuk mund të ketë edhe Iman (besimin) dhe Nifak (hipokrizi) në një rob, kështu që mëkatarët do të banojnë në Ferr, pasi ata nuk kanë asnjë prej Imanit." - (El Fetava: Vëllimi 13).

"Dhe Havarixhët nuk marrin nga Suneti përveç asaj që shpjegon atë që ka ardhur nga Suneti në mënyrë tërësore, dhe gjithashtu nëse nuk bie në kundërshtim me atë që është e dukshme në Kur'an sipas mendimit të tyre, prandaj ata nuk e vrasin me gurë zinaqarin dhe ata nuk e shohin Nisabin si kusht në [zbatimin e hadithit të] vjedhjes, e pastaj thonë: Vrasja e femohuesve nuk është në Kur'an dhe mund të ndodhë që ata i shohin femohuesit të jenë dy llojesh. Ne morëm vesh për thëniet e Havarixhëve nga ajo që është transmetuar për ta nga njerëzit dhe nuk i kemi hasur në asnjë libër të shkruar" - (El Fetava: Vëllimi 13).

Dhe ai tha:

"Dhe ata ishin njerëzit e parë që bënë tekfir mbi njerëzit e Kibles për shkak të mëkateve, më tepër, për atë që ata mendonin se ishin nga mëkatet (por nuk ishin në realitet), dhe ata bënë gjakun e njerëzve të Kiblës të lejueshme për shkak të kësaj." - (El Fetava: Vëllimi 7)

Dhe ai tha:

"Dhe origjina e medhhebit të tyre është nderimi i Kur'anit dhe kërkimi i pasimit të tij, por (duke e bërë këtë) ata lanë Sunetin dhe Xhematin. Pra, ata nuk e konsiderojnë të nevojshme ndjekjen e Sunetit për të cilin ata mendojnë se bie ndesh me Kuranin: si gjuajtja me gurë, konsiderimi i Nisabit në vjedhje, e të tjera përveç kësaj dhe me këtë ata u devijuan, sepse i Dërguari është më i dituri për atë që Allahu ia ka shpallur atij që nga Kitabi (libri) dhe Hikmeti (urtësia/Suneti), ata lejuan që profeti të jetë zullumqar dhe për këtë arsye ata nuk i zbatuan vendimet e tij e as të udhëheqësve pas tij. Përkundrazi, ata thanë: "Vërtet, Uthmani dhe Aliu dhe ata që u bashkuan me ta, kanë sunduar me diçka tjetër përveç asaj që ka zbritur Allahu [dhe kushdo që nuk sundon me atë që ka shpallur Allahu, ata janë vërtet jobesimtarë" duke bërë kështu tekfir mbi muslimanët me këtë dhe të tjerët përveç tij, dhe mënyra se si ata dhe të gjithë bidatgjit e bëjnë tekfirin bazohet në dy origjina të rreme: Njëra është: Se kjo bie ndesh me Kur'anin. Dhe së dyti: Kushdo që kundërshton Kuranin, bëhet mosbesimtar edhe nëse është gabim ose mëkatar, edhe nëse beson në obligimin ose papranueshmërinë e tij." (El Fetava: Vëllimi 13).

Dhe ai tha:

> ***"Havarixhët ia atribuan veten librit të Allahut, dhe shiitët ia atribuan veten Ehlul Bejtit (familjes së profetit), dhe të dy prej këtyre nuk ndjekin atë që i atribuohen; Havarixhët ndryshojnë me Sunetin, i cili urdhërohet të ndiqet nga Kur'ani dhe ata bënë tekfir të muslimanëve, për të cilin Kur'ani thërret për t'u bërë aleat, dhe kjo është arsyeja pse Sa'd bin Ebi Vakas (Allahu qoftë i kënaqur me të) shpjegoi këtë ajet ([Askush nuk është i humbur përveç atyre që bëjnë keq. Ata që e thyejnë besën e Allahut pasi e kanë forcuar atë dhe e ndërprenë atë që Allahu ka urdhëruar të bashkohet dhe bëjnë shkatërrime në tokë]) për të qenë në lidhje me to. Dhe ata filluan të ndjekin atë që është e paqartë nga Kur'ani dhe të bëjnë interpretime të gabuara të tij pa njohuri për kuptimet e tij dhe pa ndonjë zotërim në dije dhe pa ndjekur ndonjë nga Sunetet dhe pa iu referuar xhematit të muslimanëve të cilët e kuptojnë Kuranin." - (El Fetava: Vëllimi 13)***

Dhe ai tha:

> ***"Dhe ata kanë dy specialitete të famshme me të cilat u ndryshuan me xhematin e muslimanëve dhe udhëheqësit e tyre: E para prej tyre është: Lënia e Sunetit dhe marrja e asaj që nuk është vepër e keqe për të qenë vepër e keqe ose marrja e asaj që është. jo një vepër e mirë për të qenë një vepër e mirë, dhe kjo është ajo që ata treguan para profetit - paqja dhe mëshira e Allahut qofshin mbi të ... dhe Havarixhët e lejuan që vetë i Dërguari të jetë i padrejtë dhe të devijojë në Sunetin e tij dhe ata nuk e shihnin obligimin për t'iu bindur ose pas tij, por ata pranuan vetëm atë që ai përcolli nga Kur'ani pa pranuar atë që ai ligjëroi nga Suneti i cili – sipas pretendimit të tyre – bie ndesh me aparencën e Kuranit. . . Dallimi i dytë që dallojnë Khauarixhët dhe bidatçinjtë [me Xhematin] është se: Ata bëjnë tekfir në bazë të mëkateve dhe veprave të këqija. Tekfiri i tyre i bazuar në mëkate nënkupton që gjaku i muslimanëve dhe pasuria e tyre të lejohet dhe nënkupton që Dari i Islamit (vendi i Islamit) është Dar Harb (vendi i luftës) dhe se Dari i tyre është Dari i Imanit. Dhe kjo është thënia e shumicës së Ravafidëve; dhe shumica e mu'tezileve, xhehmijeve dhe një grupi ekstremistësh të cilët ia atribuojnë veten njerëzve të Hadithit, Fikhut dhe Usulit. Dhe kjo është origjina e bidatit që është vërtetuar nga tekstet e Sunetit të të Dërguarit të Allahut - paqja dhe mëshira e Allahut qofshin mbi të - dhe konsensusi i selefëve që të jetë bidat dhe që është të marrësh falje (Al-' Afuv) si vepër e keqe – dhe ajo vepër e keqe të jetë mosbesim. Pra, është detyrë e muslimanit që të kujdeset nga këto dy origjina të ndyra, ajo që u krijohet atyre nga disa prej muslimanëve, duke i dënuar ata, duke i mallkuar dhe duke bërë të lejuar gjakun dhe pasurinë e tyre. Këto dy origjina janë në kundërshtim me Sunetin dhe Xhematin. Dhe kushdo që ndryshon nga ajo që ka ardhur nga Suneti ose ajo që ka ligjëruar ai është bidatçi që e ka lënë Kuranin, dhe kushdo që bën tekfir ndaj muslimanëve për atë që ai e sheh si mëkat – qoftë fe apo jo – dhe sillej me ta ashtu siç sillet me një jobesimtar, një person i tillë është ndarë nga Xhemati" - (El Fetava: Vëllimi 19)***

Dhe ai tha:

> ***"Nga origjina e njerëzve të Sunetit që Havarixhët i lanë jashtë është: që njeriu mbledh në vetvete vepra të mira dhe të këqija, shpërblehet për veprat e mira dhe dënohet për veprat e***

këqija dhe lavdërohet për të mirat dhe dënohet për të këqijat. Dhe në një aspekt është i pëlqyeshëm dhe i dashur dhe nga një aspekt tjetër është i neveritshëm dhe acarues. Për këtë arsye, njerëzve të bidatit është dhënë ky vendim. "- (El Fetava: Vëllimi 27)

Dhe ai tha:

"Dhe ata i interpretuan ajetet e Kur'anit vetëm në atë që besuan, dhe ata që kundërshtuan me këtë i morën për mosbesimtarë, për shkak të besimit të tyre se të tjerët nuk ishin në kundërshtim me Kur'anin" - (Dir-u Tha'aradhil 'Akl ue Nakl: Vëllimi 1)

Dhe ai tha:

"Dhe mallkimi më i keq që Havarixhët i hodhën 'Aliut ishte thënia e tyre se ai nuk u pendua nga arbitrazhi i arbitrave, dhe edhe nëse ata ishin injorantë [në këtë] [kjo] tregon se pendimi nuk ishte ajo që i udhëhoqi, ajo që vetëm i udhëhoqi ishte këmbëngulja e tyre në atë që ata mendonin në veten e tyre të jetë mëkat. Havarixhët janë nga njerëzit më të ashpër në bërjen e mëkateve si një çështje të madhe dhe urrejtje ndaj njerëzve të tij [mëkatarëve], aq shumë saqë bëjnë tekfir në bazë të mëkateve dhe nuk e tolerojnë atë që shpie në mëkat, dhe madje me këtë ata konsideruan se kush i nënshtrohet u pendua dhe ata e adhurojnë atë dhe i binden atij, e kush nuk pendohet ata shfaqën armiqësi ndaj tij për shkak të asaj që ata mendonin se ishte mëkat, edhe nëse në fakt nuk ishte mëkat." Minhaxh Ah Sunet: Vëllimi 2)

Titujt e Havarixhëve

Ibn Tejmija ka thënë:

"Dhe këta Havarixhët kanë emra me të cilët quhen: "El-Harurije" sepse dolën nga vendi i quajtur Harura. Ata quhen Ehlu Nahravan: Sepse 'Aliu luftoi me ta atje. Dhe nga kategoritë e tyre janë "Ibāḍijet" - pasuesit e 'Abdullah bin Ibaad, dhe "Al-azzarikah" pasuesit e Nafiu' bin El-Azrak dhe "En-Nexhdath" - shokët e Nexhda El-Haruriut." - (ElFetava: Vëllimi 7)

Qëndrimi i Sahabëve në lidhje me ta :

Ibn Tejmije ka thënë:

"Asnjë nga sahabët nuk ishte nga Havarixhët" - (El-Fetava: Vëllimi 1, 249)

Dhe ai tha:

"Dhe shokët e profetit, paqja dhe bekimet e Allahut qofshin mbi të, luftuan kundër tyre me Amirul Muminin 'Ali bin Ebi Talib dhe ata nuk u ndanë në luftën kundër tyre" - (El-Fetava: Vëllimi 3).

Dhe ai tha:

"Dhe kur Harurijet u rebeluan kundër Ali bin Ebi Talib - Allahu qoftë i kënaqur me të - dhe ata u larguan nga Xhemati i muslimanëve, ai u tha atyre: Është e drejta juaj mbi ne: të mos ju ndalojmë të hyni në xhami, e as nga pjesa juaj nga plaçka e luftës. Dhe kur ata e lejuan vrasjen e muslimanëve dhe ua morën pasurinë, ai i luftoi ata me urdhrin e profetit paqja dhe bekimet e Allahut qofshin mbi të." (El-Fetava: Vëllimi 7)

Dhe ai tha:

"Dhe El-Harurijeh, është vërtetuar nga Suneti i Profetit, paqja dhe bekimet e Allahut qofshin mbi të, në lidhje me luftimin e tyre dhe me konsensus të sahabëve, dhe luftimi i tyre nuk ishte një luftë vuajtjesh (fitne), si beteja që ndodhi mes dy grupeve të mëdha të muslimanëve. Dhe ajo që synohet është që Ali bin Ebi Talibi dhe të tjerët përveç tij nga sahabët nuk i gjykuan si mosbesimtarë dhe as nuk i luftuan ata derisa ata vetë të nisnin luftën" - (El-Fetava: Vëllimi 7).

Dhe ai tha:

"Dihet se Havarixhët janë mashtrues novator, siç është vërtetuar në tekstet e gjera të transmetuara nga profeti paqja dhe bekimet e Allahut qofshin mbi të dhe nga konsensusi i sahabëve, poshtërimi dhe shpifja e tyre." - (Dir-u Ta'arad El-Akl ue Nakl: Vëllimi 1)

Krahasimi ndërmjet Havarixhëve dhe Rafidive dhe Nusajrijeve

Ibn Tejmije ka thënë:

"Nuk ka dyshim se ata [ravafidët] janë më të këqij se Havarixhët: Mirëpo Havarixhët kishin shpatë mbi Xhematin gjatë fillimit të Islamit, por besnikëria e tyre [këto janë Ravafidit] me jobesimtarët ishte (e keqe) më e madhe sesa shpatat e Havarixhëve: Karamitet (القرامطة) dhe Ismaa'ilijet (الإسماعيلية) dhe të tjerët si ata janë nga ata që ishin në luftë me Xhematin dhe ia atribuan vetvetes asaj që i përshkruajnë. Sa i përket Havarixhëve, ata njiheshin për ndershmërinë e tyre, ndërsa Ravafidët për gënjeshtra. Havarixhët u larguan nga Islami dhe këta e hodhën poshtë Islamin" - (El Fetava: Vëllimi 3)

Dhe ai tha:

"Korrupsioni i shkaktuar nga dyshimet e Ravafidëve është më i dukshëm se dyshimet e Havarixhëve dhe Nevasibive (النواصب Ata që e marrin Ali bin Ebi Talibin dhe familjen e tij për armiq, Havarixhët janë më të saktë në kuptim dhe qëllim në krahasim me ta, ndërsa Ravafidët janë më gënjeshtarë dhe më të korruptuar në fe." (Minhaxh Ah-Suneh: vëllimi 2). .

Dhe ai tha:

> ***"Në kundërshtim me ata [që është në kundërshtim me Havarixhët] "shiitët": ata shkuan në ekstreme në lidhje me udhëheqësit dhe i morën ata si të pagabueshëm, të gjithë të ditur, dhe e bënë të detyrueshme t'u referohen atyre në çdo gjë që ka ardhur nga të dërguarit dhe kështu ata nuk i referohen as Kuranit e as Sunetit, por fjalëve të një personi që ata mendonin se ishte i pagabueshëm, dhe çështja e tyre përfundoi në çështjen e imamitetit të një Imami që nuk ekziston, i cili nuk ka realitet. dhe ata u devijuan më shumë se Khauarixhët: sepse ata i referohen Kuranit që është Hak (e vërteta) edhe nëse kanë gabuar në të (në metodologjinë e tyre), por këta [shi'at] nuk i referohen asgjëje përveç diçkaje jo-ekzistente që nuk ka realitet për të." - (El Fetava: Vëllimi 13)***

Dhe ai tha:

> ***"Megjithatë, pjesa më e madhe e fesë së Havarixhëve [bazohet] në ndarjen nga Xhemati i Muslimanëve dhe bërjen e gjakut dhe pasurisë së tyre të lejuar. Sa i përket shi'ave, ata gjithashtu zgjedhin këtë, por nuk janë në gjendje ta bëjnë këtë. Zejdijet e bëjnë këtë, dhe Imamijet - ata e bëjnë këtë ndonjëherë dhe herë të tjera thonë se ne nuk luftojmë veçse nën flamurin e një imami të pagabueshëm, dhe shi'at kërkuan pasim nga armiqtë e Miletit (kombit) nga ateistët dhe baatinijet (ezoterikët) dhe të tjerë përveç tyre, dhe për këtë arsye ateistët rekomanduan - ateistët si ata të Karaamiteve që ishin në Bahrein dhe ata janë nga më jobesimtarët e krijimit, dhe si ata të karaamitëve në Al-Makhreb dhe Egjipt dhe ata mbuloheshin brenda shiizmit - ata rekomanduan të hynin mbi muslimanët nga porta e shiizmit, sepse ata po i hapnin dyert çdo armiku të Islamit nga politeistët, ithtarët e librit dhe hipokritët. Ata [shiitët] janë njerëzit më të largët nga Kurani dhe Hadithi" - (El Fetava: Vëllimi 13)***

Dhe ai tha:

> ***"Havarixhët janë më të shumtë, më inteligjentë dhe më fetarë se ata që pretendojnë për hyjninë në të [që është Aliu] [dhe ata janë Nusajrijet dhe të tjerë përveç tyre nga Rafidit], dhe nëse lejohet të merren gjëra të tilla si këto si provë, dhe ky pretendim i gërmuar, pretendimi i pafavorshëm i atyre që e urrejnë atë dhe pretendimi i Havarixhëve do të ishte gjithnjë e më i fortë, dhe ku janë Havarixhët nga ravafditë ekstremë?! Havarixhët janë njerëzit më të mëdhenj në lidhje me namazin dhe agjërimin [dhe leximin e Kuranit], dhe ata kanë ushtri dhe kampe dhe praktikojnë Islamin si në dukje ashtu edhe në vetvete. Sa i përket ekstremëve që pretendojnë hyjninë [e Aliut] ata janë ose më injorantët e njerëzve ose më jobesimtarët nga njerëzit, dhe ekstremistët janë jobesimtarë me konsensusin e dijetarëve. Sa i përket Havarixhëve, ata nuk bëhen tekfir përveç atyre që bëjnë tekfir në Imamije, sepse ata janë më të mirë se Imamijet. Dhe 'Aliu - Allahu qoftë i kënaqur me të - nuk bëri tekfir mbi ta [Havarixhët] dhe nuk urdhëroi të vriste askënd që mund ta mposhte e kundërta me urdhrin e tij për djegien e***

ekstremistëve, dhe ai as që luftoi me ta derisa e vranë Abdullah bin Khababin dhe derisa filluan të bastisin udhëtarët" - (Minhaxh As-Suneh: Vëllimi 4)

Dhe ai tha:

"e edhe me këtë të keqe ata synonin me të vetëm ndjekjen e Kuranit, e si thua për atë që bidati i tij është kundër Kuranit dhe largimi prej tij, madje me këtë ai u bën tekfir muslimanëve si ata nga Xhehamitë, pastaj Shi'itët sepse kur filluan ai që shpiku shiizmin nuk e kishte për qëllim fenë, por qëllimi i tij ishte korupsion dhe thuhet se ai ishte hipokrit dhe ateist, dhe origjina e bidatit të tyre është ndërtuar mbi gënjeshtrat e tyre mbi të Dërguarin e Allahut - paqja dhe bekimi qofshin mbi të - dhe në falsifikimin e hadithit autentik, dhe për këtë arsye nuk ka gënjeshtra në një sekt të Umetit më shumë se ajo që është në të tyren në kundërshtim me Havarixhët, sepse nuk dihet se ata ishin gënjeshtarë." (El Fetava: Vëllimi 13)

Dhe ai tha:

"Havarixhët janë më të guximshëm në përdorimin e shpatës dhe luftimin në krahasim me ta [që janë Ravafidët], dhe për shkak të paraqitjes së tyre të fjalëve të tyre dhe luftimit të muslimanëve, për ta ka ardhur [tekste] që nuk ka ardhur për të tjerët nga llojet e hipokritëve që thonë me gjuhën e tyre atë që nuk kanë në zemrat e tyre" - (Minhaxh Ah-Suneh: Vëllimi 3)

Dhe ai tha:

"Dijetarët i kanë zbatuar këto tekste të përsëritura nga profeti - paqja dhe bekimi qofshin mbi të - në lidhje me Havarixhët për ata që ishin në kuptimin e tij nga njerëzit e trilleve që kanë dalë nga Sheriati i të dërguarit - paqja dhe bekimi qofshin mbi të. ai – dhe Xhemati i Muslimanëve – të jetë përfshirës në ato tekste qoftë nga fraza e atyre teksteve qoftë nga kuptimet e saj. Përkundrazi, disa prej tyre janë më të këqij se Harurijet nga Havarixhët; si ato të El-Khuzaima, El-Karaamita dhe An-Nusajrijat, dhe kushdo që beson se një person është një zot ose se një jo-pejgamber është një profet dhe i ka luftuar muslimanët për këtë: ata janë më të keq në krahasim me Harurijet nga Havarixhët. Dhe profeti – paqja dhe bekimet e Allahut qofshin mbi të – i përmendi vetëm Harurijet nga Havarixhët, sepse ata ishin lloji i parë i njerëzve të bidatit që do të dilnin pas tij, më tepër të parët prej tyre që do të dilnin gjatë jetës së tij. Prandaj ai i përmendi ato për shkak se ishin më afër epokës, sikurse se si Allahu dhe i Dërguari i tij veçonin gjërat në përmendje për shkak të ndodhjes së saj gjatë asaj kohe." - (El Fetava: Vëllimi 28)Dhe ai tha:

"Havarixhët që vdiqën nga kampi i Aliut - Allahu qoftë i kënaqur me të - ata ishin më të këqij se [njerëzit] më të këqij të pranishëm në kampin e Muauijes - Allahu qoftë i kënaqur me të - dhe për shkak të kësaj profeti – Paqja dhe bekimi qofshin mbi të – urdhëroi t'i vrisnin, dhe sahabët dhe dijetarët ranë dakord që t'i luftonin ata. Mirëpo, Ravafidët janë më gënjeshtarë, më shtypës dhe injorantë se ata, dhe

> ***më afër mosbesimit dhe hipokrizisë, [por ata] janë më të paaftë dhe më të dobët se ata." (Minhaxh Ah-Suneh: Vëllimi 4)***

Dhe ai tha:

> ***"Medhhebi i Ravafidive është më i keq se medhhebi i Havarixhëve mashtrues, sepse qëllimi i Havarixhëve ishte që të bënin tekfir Uthmanin dhe Aliun dhe pasuesit e tyre, ndërsa për Ravafidit ata i bënin tekfir Ebu Bekrit, Umerit, Uthmanit, dhe shumica e atyre që i paraprinë (As-Saabikun Al-Auelun), dhe ata mohojnë Sunetin e të Dërguarit të Allahut - paqja dhe bekimi qofshin mbi të - në një shkallë më të madhe në krahasim me refuzimin e Sunetit nga Havarixhët. Përveç kësaj, ato përbëjnë gënjeshtra, shpifje, ekstremizëm dhe herezi të cilat Hauarixhët nuk i kanë. Dhe ata i ndihmojnë kufarët mbi muslimanët, gjë që hauarixhët nuk e bëjnë, dhe ravafidët i duan tatarët dhe shtetin e tyre sepse po ndodh në shtetin e muslimanëve, dhe ravafidët bashkëpunojnë me politeistët, çifutët dhe të krishterët në luftimin e muslimanëve dhe ata ishin arsyet më kryesore që çuan në hyrjen e tatarëve në vendet lindore nga Khurasani në Irak dhe Sham para se të pranonin Islamin, dhe ata ishin njerëzit më të mëdhenj për t'i ndihmuar ata në marrjen e tokave të Islamit dhe vrasjen e muslimanëve dhe robërimin e të lirëve prej tyre [myslimanët]. Rasti i ibn al-Alkami dhe të ngjashëm me ta me Khaliah dhe rasti i tyre në Alepo me udhëheqësin e Alepos është i famshëm dhe i njohur për njerëzit e thjeshtë . . . dhe nëse politeistët dhe të krishterët do t'i mundnin muslimanët, kjo do të ishte festë dhe lumturi për Ravafidët. Njerëzit e ateizmit dhe herezisë u hynë Ravafidëve duke i përqafuar ata. Prej tyre: Nusajrijet, Isma'ilijet dhe të ngjashmit e tyre nga heretikët e El-Karaamitet dhe të tjerë përveç tyre nga ata që ishin të pranishëm në Khurasan, 'Irak dhe Sham dhe të tjerë përveç kësaj. Dhe Ravafidët janë Xhehmi Kadarije. Ato gjithashtu përbëjnë gënjeshtra, bidat dhe shpifje për Allahun dhe të Dërguarin e Tij, më e madhe se ajo që është pjesë e Havarixhëve mashtrues, të cilët u luftuan nga Emirul Muminin 'Ali dhe pjesa tjetër e shokëve të tjerë me urdhër të të Dërguarit të Allahut - paqja dhe bekimet e Allahut qofshin mbi të. Përkundrazi, ato përbëjnë braktisje në lidhje me legjislativin e fesë më të madhe se atë të atyre që nuk e dhanë Zekatin, të cilët u luftuan nga Ebu Bekr Es-Siddiku dhe shokët e tij. Gjëja më e madhe që profeti - paqja dhe bekimet e Allahut qofshin mbi të ua ka fajësuar havarixhët, ishte në thënien e tij: "Dhe ata i vrasin njerëzit e Islamit dhe i lënë njerëzit e feve [të rreme]". . . Dhe Khauarixhët edhe me këtë nuk i ndihmuan jobesimtarët në luftimin e tyre me Muslimanët, përderisa ravafidët, përkundrazi, i ndihmojnë jobesimtarët në luftimin e muslimanëve, përkundrazi ata nuk u ndalën në mos luftimin e mosbesimtarëve me muslimanët, por ata i luftuan muslimanët me jobesimtarët, kështu që largimi i tyre nga feja ishte më i madh se të mashtruesve [Khauarixhëve] në një shkallë shumë më të madhe" - (El-Fetava El Kubra: Vëllimi 3)***

Dhe ai tha:

"Konsensusi është konstatuar nga 'Aliu dhe të gjithë sahabët dhe dijetarët se Havarixhët janë më të mirë se ekstremistët [që janë ekstremistët e Ravafidëve nga Nusajrijet, Ismailijet dhe të ngjashmit e tyre]" - (Minhaxh Ah-Suneh: Vëllimi 4)

Kur u shfaqën Havarixhët

Ibn Tejmije ka thënë:

"I pari prej tyre doli në kohën e të Dërguarit të Allahut - paqja dhe bekimet e Allahut qofshin mbi të - kur ai pa shpërndarjen e profetit paqja dhe bekimi qofshin mbi të - tha: "O Muhamed, bëhu i drejtë sepse nuk ke qenë i drejtë" - (El Fetava: Vëllimi 3)

Dhe ai tha:

"Bidati i parë që u shfaq në Islam dhe që u dënua më së shumti në Sunet dhe në transmetime ishte: bidati i mashtruesit El-Harurije; sepse i pari prej tyre i tha profetit paqja dhe bekimet e Allahut qofshin mbi të përpara tij: Bëhu i drejtë o Muhamed se me siguri nuk ke qenë i drejtë! Profeti - paqja dhe bekimi qofshin mbi të - urdhëroi që t'i vrisnin dhe t'i luftonin. Shokët e profetit - paqja dhe mëshira e Allahut qofshin mbi të, i luftuan ata përkrah Amir al-Mu'minin 'Ali bin Ebi Talib. Dhe hadithet nga Pejgamberi - paqja dhe mëshira e Allahut qofshin mbi të - në lidhje me veçoritë e tyre dhe dënimin e tyre dhe urdhërimin për t'i luftuar ato janë të shumta." (El Fetava: Vëllimi 19)

Dhe ai tha:

"Kur u vra Amir al- Muminin 'Uthman bin 'Affan pastaj 'Ali bin Ebi Talibi marshoi në Irak dhe fatkeqësia dhe përçarja ndodhi në Ummet në ditën e Devesë (betejës së Devesë), dhe më pas në ditën e Siffinit e cila është e famshme: Havarixhët mashtrues dolën kundër dy grupeve" - (El Fetava: Vëllimi 7)

Dhe ai tha:

"Dhe kur muslimanët luftuan në Siffin dhe ata ranë dakord për arbitrazhin e dy arbitrave, Havarixhët dolën kundër Amir al-Muminin 'Ali bin Ebi Talib dhe ata u larguan prej tij dhe Xhematit të Muslimanëve në një vend të quajtur Harura. Amir al-Muminin u largua nga ata dhe tha: Është e drejta juaj mbi ne: të mos ju ndalojmë të hyni në xhami dhe as nga pjesa juaj nga plaçka e luftës. Dhe ai i la ata derisa e bënë të lejuar gjakun e muslimanëve dhe pasurinë e tyre dhe ata vranë 'Abdullah bin Khabaab dhe bastisën muslimanët udhëtues; ku 'Aliu e dinte se ky ishte grupi që i Dërguari i Allahut – paqja dhe mëshira e Allahut qofshin mbi të – kishte përmendur" - (El Fetava: Vëllimi 13)

Dhe ai tha:

> ***"Dallimi dhe risia e parë në Islam ishte pas vrasjes së Uthmanit dhe përçarjes së muslimanëve; dhe kur 'Aliu dhe Muauija ranë dakord për arbitrazhin, Havarixhët e denoncuan këtë dhe thanë: "Nuk ka asnjë vendim përveç Allahut" dhe u ndanë nga Xhemati i Muslimanëve. Ibn Abbasi u dërgua tek ata dhe ai debatoi me ta dhe gjysma e tyre u kthyen, ndërsa pjesa tjetër filluan të bastisin udhëtarët nga njerëzit dhe ua lejuan gjakun dhe ata e vranë ibn Khababin dhe ata thanë: Ne të gjithë e vramë atë" dhe kështu Aliu i luftoi ata" - (El Fetava: Vëllimi 13)***

Jo të gjithë ata që luftojnë muslimanët do të ishin nga Havarixhët

Ibn Tejmije ka thënë:

> ***"Çdo grup që përmbahet qoftë edhe nga një ligj nga legjislatura e dukshme e Islamit, apo nga ajo që dihet për ligjvënësit e brendshëm (detajet), atëherë është obligim që t'i luftojmë ata, sepse nëse thonë: dëshmojmë, por nuk falemi; Ata do të luftohen derisa të falin namazin, dhe nëse thonë: do të falemi, por nuk do ta japim zekatin; ata do të luftohen derisa të japin zekatin, dhe nëse thonë se do ta japim zekatin, por nuk do të agjërojmë e as nuk do ta kryejmë haxhin, ata do të luftohen derisa të agjërojnë Ramazanin dhe të shkojnë në Qabe për haxh. Dhe nëse ata do të thoshin, ne do ta bëjmë të gjithë këtë, por nuk do të ndalojmë së marri Ribanë, as alkoolin, as kurvërinë, as nuk do të luftojmë në rrugën e Allahut, as nuk do të marrim xhizjen nga çifutët dhe të krishterët, ose si të tyre ata do të luftohen derisa ta bëjnë këtë. Kjo është sikur Allahu i Lartësuar ka thënë: {Dhe luftoni ata derisa të mos ketë fitne dhe feja të bëhet plotësisht për Allahun} dhe Allahu i Lartësuar tha: {O ju që besuat, kini frikë Allahun dhe lini atë që ka mbetur nga Riba (kamata) nëse ju ishit vërtet besimtarë} {Dhe nëse nuk veproni kështu, shpallni luftë kundër tyre prej Allahut dhe të dërguarit të tij} - (El Fetava: Vëllimi 22)***

Dhe ai tha:

> ***"Dhe Riba (kamata) është nga urdhrat e fundit të Allahut. Banorët e Ta'ifes e kishin përqafuar Islamin dhe kishin filluar të faleshin dhe të luftonin në rrugën e Allahut deri atëherë, kështu që Allahu shpjegoi se nëse nuk ndalen nga marrja e Ribas, do të ishin prej atyre që Allahu dhe i Dërguari i Tij shpallën luftë mbi ta. Dhe në dy Sahihët (Sahih Bukhariu dhe Muslimi) është transmetuar se kur i Dërguari i Allahut - paqja dhe mëshira e Allahut qofshin mbi të - ndërroi jetë dhe ata që bënë kufr nga arabët u bënë jobesimtarë, Omeri i tha Ebu Bekrit: "Si mund t'i luftosh njerëzit kur profeti - paqja dhe bekimi qofshin mbi të – tha "Unë jam urdhëruar të luftoj njerëzit derisa ata të dëshmojnë se nuk ka Zot tjetër përveç Allahut dhe se unë jam i Dërguari i Allahut. Dhe nëse ata e bëjnë këtë, do ta mbronin gjakun dhe pasurinë e tyre prej meje, përveç një të drejte." (Hadith Mutavatir). Ebu Bekri u përgjigj: A nuk tha: përveç një të drejte? Pasha Allahun, edhe për një kordon (që përdoret për të këputur këmbët e një deveje) që ata ia jepnin të Dërguarit të Allahut (si zekat) unë***

do t'i kisha luftuar për të. Omeri tha: "Pasha Allahun, nuk ishte gjë tjetër veçse pashë se Allahu kishte hapur gjoksin e Ebu Bekrit për të luftuar dhe kuptova se ajo ishte e vërteta" Dhe në Sahih transmetohet se Pejgamberi - paqja dhe mëshira e Allahut qofshin mbi të – ka përmendur Havarixhët dhe ka thënë: "Ata lexojnë Kur'an, por leximi yt në krahasim me të tyren nuk është asgjë, as namazi yt nuk krahasohet me namazin e tyre dhe as agjërimi yt nuk krahasohet me agjërimin e tyre. Ata lexojnë Kur'an, por ai nuk shkon përtej fytit të tyre, ata do të kalojnë nga Islami ashtu siç kalon një shigjetë nga loja. Pra, kudo që t'i takoni, vritini, sepse vrasja e tyre është shpërblim për atë që i vret në Ditën e Gjykimit." Dhe nëse njerëzit që falin natën, agjërojnë mëngjesin dhe lexojnë Kur'an, ata do të ishin të cilët Pejgamberi, paqja dhe bekimet e Allahut qofshin mbi të, i urdhëroi t'i luftonin luftonin; për shkak se ata u ndanë nga Suneti dhe Xhemati, kështu që çfarë ndodh me grupet që nuk i përmbahen Sheriatit të Islamit dhe ata zbatojnë vetëm Jasikun e mbretërve të tyre, apo të ngjashme me këtë? Dhe Allahu e di më së miri." - (El Fetava: Vëllimi 22)

Parimet e përbashkëta të Havarixhëve

Në të vërtetë, Hauarixhët kanë shenja dhe prova që tregojnë për ta, dhe ata kanë shumë jurisprudenca të ndërlikuara, megjithatë ka prejardhje ose parime të përbashkëta për të cilat hauarixhët pajtohen. El-Ka'ba përmend në "**Mukhtasar Al-Farak binal Firak**" (Përmbledhje e dallimeve midis sekteve), se ata (hauarixhët) pajtohen rreth:

1. Bërja e tekfirit ndaj Aliut, Uthmanit dhe dy arbitrave të njerëzve të Devesë dhe kujtdo që pranoi arbitrazhin e dy arbitrave.
2. Bërja tekfir ndaj atyre që bëjnë mëkate
3. Detyrimi i rebelimit (luftimit) kundër imamit zullumqar

Al Ash'ari përmend në "Makaalath Al-Islamijin" (thëniet e islamistëve): "Pikëpamjet e zakonshme të Khauarixhëve janë:

1. Havarixhët pajtohen që të bëjnë tekfir Ali bin Ebi Talib - Allahu qoftë i kënaqur me të - kur ai kërkoi arbitrazh, megjithatë ata u ndanë në lidhje me mosbesimin e tij: a ishte shirk (shoqatë) apo jo?
2. Ata pajtohen se çdo mëkat i madh është mosbesim, përveç An-Nexhdatit nga ata që nuk e shohin të tillë.
3. Ata pajtohen se Allahu – i Plotfuqishëm – i ndëshkon mëkatarët e mëdhenj me një dënim të pafund, përveç An-Nexhdatit nga shokët e Nexhdes.
4. [Dhe ai tha]: Dhe të gjithë Havarixhët thonë se Kur'ani është krijuar.
5. [Dhe ai tha]: Dhe Havarixhët në tërësi pohojnë legjitimitetin e Imamatit të Ebu Bekrit dhe Omerit, dhe ata e refuzojnë Imamatin e Uthmanit - Allahu qoftë i kënaqur me të gjithë - në

kohën e ngjarjeve për shkak të të cilave ne ngrihemi për shkak të saj, dhe ata pohojnë Imamatin e Aliut para se ai të kërkonte arbitrazh, dhe ata e mohojnë Imamatin e tij kur ai iu përgjigj arbitrazhit, dhe ata i bëjnë tekfir Muavijes dhe Amr bin Asit, dhe Ebu Musa El-Esh'ari, dhe ata shohin që Imamati të lejohet te kurejshët dhe të tjerët përveç tyre nëse personi që e përkrah atë e meriton atë, dhe ata nuk e shohin legjitimitetin e Imamit tiranik. Kurse Zerkani transmeton nga Ah-Nexhdeti se ata thonë se nuk kanë nevojë për Imam: Dhe se ata vetëm duhet ta mësojnë librin e Allahut – të Madhërishëm – mes tyre.

6. Havarixhët nuk mendojnë se ka dënim në varr, sepse nuk shohin ndonjë të ndëshkuar në varr" (Fund Citimi)

Dhe Ibn Haxheri përmend në Feth El-Bari:

> ***"Dhe nga origjina e tyre për të cilën janë rënë dakord është: Marrja e asaj që është e dukshme nga Kur'ani dhe refuzimi absolutisht i asaj që ka ardhur përtej tij nga hadithi."***

Dhe Al-Shahrastānī ka thënë: "Dhe ata pajtohen në:

1. Thënien e tyre për mohim për Uthmanin dhe Aliun – Allahu qoftë i kënaqur me ata të dy – dhe ata e paraqesin atë para çdo bindjeje tjetër dhe nuk e shohin vlefshmërinë e asnjë martese përveç kësaj.
2. 2. Ata bëjnë tekfir mëkatarët e mëdhenj
3. Ata e shohin rebelimin kundër Imamit nëse ai bie ndesh me Sunetin: të jetë e vërteta dhe e detyrueshme (El Milal uel Nihal)

Zbatimi i verdiktit të Havarixhëve në një grup në mënyrë specifike

Këto janë hadithet që janë transmetuar në lidhje me Havarixhët, origjinën e tyre për të cilën ata pajtohen, dhe thëniet e dijetarëve në lidhje me ta, kështu që është e detyrueshme të dihet rreth tyre para se të jepet verdikti i Khauarixhëve për një grup në mënyrë specifike. Nëse nuk gjejmë se provat përputhen me aktgjykimin, atëherë zbatimi i hadithit në një grup të caktuar do të llogaritet si pakujdesi dhe shpikje e gënjeshtrave ndaj Allahut pa dituri, dhe kemi frikë se një person i tillë mund të hyjë në thënien e profetit. – Paqja dhe mëshira e Allahut qofshin mbi të – kur në një hadith Muteuatir tha:

> ***"Kushdo që thotë gënjeshtër kundër meje qëllimisht, le ta zërë vendin e tij në zjarr.".***

Për sa u përket atyre që marrin tekstet profetike të transmetuara dhe përpiqen t'i zbatojnë ato mbi disa nga muxhahedinët e kësaj epoke, atëherë është marrëzi dhe rrezikim që të marrë me fenë e tij në rrugën e partizanisë (tribalizmit/fanatizmit) ose një mendim paraprak që nuk e bën këtë. kanë ndonjë lidhje me rregullat e derivimit të dijetarëve.

Një grup nuk bëhet Havarixhë, përveç nëse pajtohet me shumicën e besimeve të Havarixhëve. Sa i përket thjesht rebelimit kundër një Hakimi (udhëheqësi) ose luftimit të disa muslimanëve, këto nuk janë shenja të Havarixhëve, veçanërisht nëse udhëheqësi është tiran, sepse sahabët dhe dijetarët kanë pasur dallime në lidhje me lejimin e rebelimit kundër udhëheqësit tiranik. Shumë nga sahabët dhe tabi'inët u rebeluan kundër udhëheqësve të padrejtë. Ibn Hazmi – Allahu e mëshiroftë – ka thënë në El-Fasl fil Milal: “Një grup i Ehlu Sunetit, të gjithë Mu’tezilit, të gjithë Havarixhët, Zejdijet, ishin të mendimit se zhveshja e shpatës në urdhërimin për të mirë dhe ndalimin nga e keqja është obligim nëse e keqja nuk zmbrapset veçse me këtë. Ata thanë nëse i goditeshin njerëzit e së vërtetës (Hakk-ut), ata mund të zmbrapsnin dhe nuk duhet të humbin shpresën ndaj fitores dhe e bënë këtë obligim mbi ta, dhe nëse numri i tyre ishte ai që nuk e dëshironin për shkak të numrit të tyre të vogël dhe dobësisë së tyre ndaj fitores, është në aftësinë e tyre që të mos ndryshojnë me duart e tyre, dhe kjo është thënia e Ali bin Ebi Talib - Allahu qoftë i kënaqur me të - dhe të gjithë sahabët që ishin me të, dhe thënia e nënës së besimtarëve 'Aisha - Allahu qoftë i kënaqur me të - dhe Talha, Zubejri dhe të gjithë ata që ishin me ta nga sahabët, dhe thënia e Mu'auija dhe 'Amru, dhe An-Nu'man bin Bashir dhe të tjerë përveç tyre nga ata që ishin me ta nga sahabët - Allahu qoftë i kënaqur me të gjithë ata, dhe është thënia e Abdullah ibn Ez-Zubejrit, e Muhamedit dhe e Hasan bin Aliut [unë them: ndoshta është El-Hussein bin Ali] dhe sahabëve të mbetur nga muhaxhirët dhe ensarët dhe ata që ishin. duke qëndruar në ditën e Hirra-s - Allahu qoftë i kënaqur me të gjithë ata, dhe thëniet e çdo personi që u ngrit kundër Haxhaxhit Fasikut dhe atyre që u bashkuan me ta nga sahabët – Allahu qoftë i kënaqur me të gjithë ata – siç Anas bin Malik dhe të gjithë ata që i kemi përmendur nga më të mirët e tabiinëve si Abdur Rahman ibn Abi Laila, Sa’id bin Xhubajr, ibn Al-Bahtari At-Ta-i, ‘Ata As-Sulami Al-Azadi, Al-Hassan Al-Basari, Malik bin Dinar, Muslim bin Bishar, Abi Al-Hauraa, Ash-Sha’bii, ‘Abdullah bin Kalib, ‘Ukbah bin ‘Abdul Khafir, ‘Ukbah bin Sahbaan, Mahan, Al-Mutrif bin Al-Mukhirah bin Shu’bah, Abi Al-Ma’d, Hanzala bin ‘Abdullah, Abu Sah Al-Hanaa-i, Talk bin Habib, Al-Mutrif bin Abdullah bin Ash-Shukhajr, An-Nasr bin Anas, ‘Ata bin As-Saaib, Ibrahim bin Jazid At-Taimi, Abi Al-Hausaa, Xhabla bin Zahr dhe të tjerë përveç tyre, më pas nga ata pas tyre nga Tabi'i Et-Tab'in, dhe ata pas tyre si 'Abdullah bin 'Abdul Aziz bin 'Abdullah bin 'Umar, dhe si 'Abdullah bin 'Umer bin Muhamed. bin Ajlan dhe ata që shkuan me Muhamed bin Abdullah bin el-Hasanin, Hisham bin Bishr dhe Mutrin, dhe ata që dolën me Ibrahim bin Abdullahun, dhe ai (Ibrahim bin Abdullah) është ai që tregohet nga thëniet e fukahave si Ebu Hanifja dhe El-Hassan bin Hajj, Shurejku, Maliku, Esh-Shafiu, Daudi dhe shokët e tyre. Të gjithë ata që i kemi përmendur nga më të hershmit e deri tek të fundit mes tyre, ose e kanë thënë këtë në fetava e tyre ose e kanë zbatuar atë në veprimet e tyre duke zhveshur shpatën në ndalimin e asaj që e panë të keqe.”

> ***Sa i përket Hakimit jobesimtar, apo atij që ka rënë në mosbesim, nuk ka dallime mendimesh lidhur me detyrimin e largimit të tij qoftë edhe me dhunë*.**

Nga Aliu – Allahu qoftë i kënaqur me të – ka thënë në lidhje me havarixhët: “Nëse ata kundërshtojnë një imam të drejtë, atëherë luftoni me ta, por nëse kundërshtojnë një udhëheqës tiran, atëherë mos i luftoni ata, sepse atëherë ata kanë një thënie [të vlefshme]” (Et-Tabari, me një zinxhir transmetuesish të shëndoshë), dhe i është transmetuar atij se ai kishte thënë: “Mos luftoni me Havarixhët pas meje, për atë që ka kërkuar të vërtetën dhe ka bërë një gabimi nuk është si ai që kërkoi gënjeshtrën dhe e gjeti atë.” . Sa i përket luftimit të muslimanëve, kjo nuk është aspak Havarixhizëm, sepse mund të jetë një luftë zullumi ose fitneje ose keqinterpretim, injorancë ose mashtrim, kështu që nuk lejohet të damkoset një sekt

ose një grup luftarak që lufton disa nga muslimanët se është një grup Havarixhësh thjesht për shkak të luftimeve. Kjo është për shkak se sahabët luftuan mes tyre, dhe muslimanët luftuan mes tyre pas tyre, dhe Allahu i Lartësuar në librin e tij ka thënë:

> ***{ Dhe nëse dy grupe nga besimtarët luftojnë njëri-tjetrin, atëherë bëni paqe mes tyre!" (El Huxhrat: 9)***

Dhe Ai i emëroi të dy grupet si besimtarë, pavarësisht nga lufta e brendshme. Dhe ky fakt nuk fshihet për askënd që i ka kaluar tekstet sheriatike dhe thëniet e dijetarëve qoftë edhe cekët. . Ai që ka parë Hadithet që kanë ardhur në lidhje me Havarixhët, do të zbulonte se shumica e transmetimeve flasin për grupin që shfaqet kur ndahet Umeti, domethënë gjatë betejës së Siffinit, dhe se ata do të luftohen nga të dy grupet më të afërta me të vërtetën, dhe Aliu - Allahu qoftë i kënaqur me të - ishte ai që i luftoi ata dhe shumica e karakteristikave - edhe sikur të mos ishin të gjithat - që ka ardhur në Hadithe erdhën në lidhje me këtë sekt nga "El-Muhahkama" dhe "El-Harurijeh". Të gjitha karakteristikat e transmetuara vlejnë plotësisht për 'Al-Azzarikët' dhe 'An-Nexhdatet' dhe të ngjashmet e tyre, dhe ato me të vërtetë ishin si Hadithi i përshkruar: Të rinj në moshë (me dhëmbë të rinj), me ëndrra të pamenda, nuk është transmetuar për ta se ata kanë luftuar ndonjëherë me jobesimtarët, por të gjitha betejat e tyre kanë qenë kundër muslimanëve, ata lexojnë Kur'an dhe kanë debatuar rreth tij me njerëzit më të mirë nga sahabët në tokë gjatë asaj kohe, dhe kanë bërë tekfir imamin prej muslimanëve, Halifja e drejtë, njeriu më i mirë për të ecur në tokë në atë kohë: *'Ali* bin Abi Talib – Allahu qoftë i kënaqur me të – dhe ata u rebeluan kundër tij, dhe pastaj u rebeluan kundër udhëheqësve pas tij, dhe ata i luftuan muslimanët dhe lanë Dhimmitë (jobesimtarët që kanë një marrëveshje me muslimanët) dhe ata u larguan nga njerëzit e mosbesimit dhe ata nuk i bënë asnjë dëm cilindo prej tyre, në vend të kësaj ata ndoqën khalifët, dhe ata shkuan nëpër tokat (të muslimanëve) duke kërkuar për t'i, vrarë, skllavëruar, frikësuar dhe tmerruar muslimanët dhe ata luftuan udhëheqësit e çlirimeve islame si ai i El-Mihlab bin Ebi Safra Al-Kandi aq shumë saqë ai i luftoi ata për dhjetë vjet të gjata derisa arriti të thyejë fuqinë e tyre. Dhe me këto karakteristika së bashku në to, ata meritonin të ishin më të këqijtë nga ata që u vranë nën qiell.

Unë kam shikuar shumicën e haditheve që kanë ardhur në lidhje me Havarixhët – autentikët dhe të dobëtit mes tyre – dhe nuk kam gjetur asnjë hadith që një dijetar që ka qoftë edhe një grimcë frikë ndaj Allahut, mund ta zbatojë mbi njerëzit e Xhihadit sot, në një aplikim të tillë dijetar që ai mund të lirojë nga përgjegjësia, përkundrazi pashë se njerëzit e Xhihadit janë më afër Hadithit që i përket grupit fitimtar në krahasim me muslimanët e tjerë të kësaj epoke: dhe kjo është për shkak se shumica e frazat e haditheve që kanë ardhur në lidhje me grupin fitimtar (Ta'ifatul Mensurah) kanë ardhur me frazat e luftimit dhe fitores, dhe unë nuk shoh ndonjë grup sot që lufton për Islamin dhe ka vazhduar në luftën kundër armiqve të Allahut që ka shtrihej në dekada të tjera përveç këtij grupi nga Muxhahedinët. E lusim Allahun të na bëjë prej tyre. Më poshtë është një përmbledhje e haditheve që kanë të bëjnë me grupin fitimtar: I Dërguari i Allahut ka thënë:

> ***"Nuk do të pushojë një grup nga Umeti me fitimtore derisa t'u vijë urdhri i Allahut përderisa ata janë ende fitimtarë." - (Al-Bukhari)***

Dhe nga Muslimi:

> ***"Një grup i Umetit tim nuk do të pushojë me urdhrin e Allahut, ata nuk do të dëmtohen nga ata që i braktisin ose ndryshojnë prej tyre, derisa të vijë urdhri i Allahut derisa ata janë ende fitimtarë ndaj njerëzve."***

Dhe gjithashtu transmetohet nga Muslimi:

> ***"Një grup i Umetit tim nuk do të pushojë së luftuari me urdhër të Allahut, fitues ndaj armiqve të tyre, ata nuk do të dëmtohen nga ata që ndryshojnë prej tyre, derisa të vendoset kijameti, ndërsa ata janë akoma të tillë."***

Dhe në një frazë tjetër:

> ***"Kjo fe nuk do të pushojë së ekzistuari, një grup muslimanësh do të luftojnë për të derisa të vijë Kijameti" - (Muslimi)***

Dhe gjithashtu:

> ***"Një grup i Umetit tim nuk do të pushojë së luftuari në të vërtetën (Hakkun) deri në Ditën e Kijametit, do të zbresë Isa bin Merjem - paqja dhe bekimi qofshin mbi të - dhe udhëheqësi i tyre do të thotë: Ejani dhe lutuni për ne (d.m.th. na drejto në namaz), dhe ai përgjigjet: Jo, me siguri disa prej jush janë komandues mbi disa. (Ky është një) Nderim nga Allahu për këtë Umet"***

Transmeton Ebu Davudi nga Imrani i cili tha: I Dërguari i Allahut - paqja dhe mëshira e Allahut qofshin mbi të - ka thënë:

> ***"Një grup nga Umeti im nuk do të pushojë së luftuari mbi të vërtetën fitimtar ndaj atyre që i marrin si armiq derisa i fundit prej tyre (grupi) të luftojë Mesihun e rremë (Antikrishtin / Dexhallin)".***

En-Nevevi – Allahu e mëshiroftë – tha:

> ***"Dhe ka mundësi që ky grup të ndahet në lloje të ndryshme të besimtarëve, prej tyre luftëtarë të guximshëm, prej tyre fukaha (dijetarë të jurisprudencës), dhe prej tyre muhadithë (dijetarë të hadithit), dhe prej tyre Zuh-had (Asket) dhe ata që urdhërojnë për të mirë dhe ndalojnë nga e keqja, dhe prej tyre njerëz të llojeve të tjera nga çdo e mirë, dhe nuk është e nevojshme që ata të jenë bashkë, përkundrazi mund të ndahen në vende të ndryshme të botës."***

Ata që ndoqën frazat e hadithit në lidhje me grupin fitimtar do të zbulojnë se shumica e frazave rrotullohen rreth "Luftës" dhe "Fitores", dhe ndoshta ky është sekreti përse Imam En-Neveviu - Allahu e mëshiroftë - sjell përpara "Luftëtarët e guximshëm" mbi të tjerët në përmendjen e llojeve të ndryshme të njerëzve që ai ka përmendur . . dhe këto janë disa fraza të tjera që kanë ardhur si: "luftimi me fitore mbi të vërtetën", "fitimtar mbi të vërtetën", "mbi fenë, me fitore dhe mposhtja e armiqve të tyre", "lufta për Islamin me fitore", "luftimi i atyre që marrin ata si armiq nga populli i shirkut, "qëndrimi mbi urdhrin e Allahut", "qëndrimi i fuqishëm ndaj urdhrit të Allahut", "ata nuk dëmtohen nga dallimi i atyre që nuk

kanë dallime me ta", "ata do të luftojnë". në rrethinat (rrethinat) e Bejt el-Makdisit", "qëndrimi ndaj së vërtetës, luftimi i atyre që i luftojnë ata", "qëndrimi pas urdhrit të Allahut me fitore", "fitues ndaj atyre që i marrin për armiq", "dhe fitimtarë (të cilët ndihmohen), nuk dëmtohen nga ata që i braktisin", "Allahu do të dëbojë të gjithë ata që janë dëbuar duke i përdorur ato, ata do të luftojnë koalicionet (Fudhul – lit do të thotë: fiset ose grupet që kanë rënë dakord për një pakt) devijimi", "dhe mbi të vërtetën ata janë fitimtarë", dhe të tjera përveç tij nga fraza të ndryshme që dëshmojnë për vazhdimin e xhihadit deri në luftimin e fundit të këtij Umeti me Dexhallin dhe deri në el-Meseeh bin Merjem - paqja qofshtë mbi të - zbret mbi të fundit të "grupit fitimtar" fitimtar, luftarak, xhihadist, të cilin do ta gjeni duke pasur njerëz që ndryshojnë nga ata dhe duke pasur kundërshtarë në çdo epokë.

Le t'i hedhim një vështrim realitetit: Shumë nga grupet xhihadiste janë etiketuar si Havarixhë. Muhamed bin Abdul Vehabi u shpif si Havarixhë për shkak se u rebelua kundër Khilafeti al'Uthmanije (Osmanlit) dhe për shkak të bërjes së tekfirit ndaj disa grupeve të muslimanëve, dhe të gjithë udhëheqësit e Davetit të Nexhdit gjatë kohës së tij dhe pas tij u shpifën me etiketa e Havarixhëve, dhe para tyre Ibn Tejmije dhe Ahmed bin Hanbeli dhe të tjerë përveç tyre nga udhëheqësit e muslimanëve që nuk pranuan keqinterpretimet e njerëzve të dëshirave dhe bidateve, veçanërisht Murxhit që ia jepte këtë emër kujtdo që përfshinte veprime në përkufizimin e Imanit. Ata nuk kanë pushuar së hedhuri titullin Harixhij mbi njerëzit, në mbrojtje të Tavaghitave që nuk sundojnë sipas legjislacionit të Allahut.

U tha nga mercenarët e Sulltanit se Muxhahedinët e Afganistanit ishin Havarixhë gjatë Xhihadit të parë të Afganistanit. Disa nga dijetarët e Universitetit të Azharit - si më herët ashtu edhe së fundmi jep fetva (vendime) duke e kategorizuar grupin "Al-Ikhwaan" (Vëllazëri) si Havarixhë. Po ashtu thuhet edhe për lëvizjen e Hamasit në Palestinë që u rebelua kundër "Fatahut". Dhe po kështu grupi Al-Kaida e 'Afganistanit dhe më pas 'Irakut, dhe Shteti Islam. Dhe gjithashtu, Ash-Sheikh Usame (bin Laden) - Allahu e mëshiroftë - ishte kreu i Havarixhëve në tokë për Murxhiat dhe Hukaam (sundimtarët). Më vonë, pas tij, "Ebi Mus'ab Az-Zerkawi" - Allahu e mëshiroftë - dhe Dhawahiri, Al-Shejh " 'Umer 'Abdur Rahman " - Allahu i thyeftë prangat e tij - dhe Esh-Shejkh " Sejid Kutb" – Allahu e mëshiroftë – dhe kushdo që ka refuzuar Tavaghitat e epokës sonë dhe ka shpallur refuzimin e tyre, ata të gjithë shpifen me Havarixhizëm!

Sa qeveri i janë drejtuar kësaj qasjeje për të luftuar armiqtë e tyre dhe ata që ndryshojnë me politikën e tyre? Dhe realiteti është se emërtimi i grupeve islamike me Havarixhë nuk ndryshon shumë nga emërtimi i tyre si terroristë. Hamasi është terrorist, Xhemati Al-Ikhwaan (Vëllazëria) është terrorist, grupi xhihadist Al-Kaida dhe të gjitha degët e tij janë terroristë dhe Ehlu Suneti - populli sunit i Irakut dhe Shamit janë terroristë thjesht sepse nuk pranojnë Nusajrit dhe Ravafidët t'i vrasin ata, dhe populli i Egjiptit janë terroristë thjesht sepse nuk pranojnë që Sisi t'i vrasë dhe të ketë një sundim ushtarak mbi ta, dhe muslimanët e Libisë janë terroristë sepse nuk u dorëzuan para komploteve kriminale mashtruese. të krijuara nën udhëheqjen e Haftarit, kështu që sot, çdo grup islamik që lufton Kufrin dhe okupimin dhe sistemet e padrejta vartëse të bazuara në Kufr, ose lufton interesat e kombeve jobesimtare dhe nuk pranojnë të pushtohen nga jobesimtarët dhe bëjnë mos i pranoni të vrasin burrat e tyre dhe t'i skllavërojnë gratë e tyre: ata janë të gjithë terroristë Havarixhë.

Në të vërtetë, problemi i akuzës për terrorizëm nuk është një zgjuarsi nga mendjet e jobesimtarëve në këtë epokë siç besojnë disa, por është një çështje e vjetër aq e vjetër sa historia e njerëzimit. Ky është udhëheqësi i tyre që u mësoi atyre tiraninë duke thënë:

> ***{Më lër të vras Musain dhe le ta thërrasë Zotin e tij. Vërtet, kam frikë se ai do t'jua ndryshojë fenë ose do të bëjë prishje në tokë} - (Gafir: 26)***

Korrupsioni (fasad) është sinonim i terrorizmit (Irhaab). Dhe Irhaabi (terrorizmi) sipas Perëndimit është Islam, dhe sipas tyre Fasadi (korrupsioni) është "të punosh në bindjen ndaj Allahut" për Faraonin

(Faraonin) (Shih Tefsir ibn Kethiri).

Sa i përket pakicës së skllevërve të tiranëve dhe dijetarëve të Sulltanit (dijetarëve të pallatit), dhe pasuesve të tyre, nuk është asgjë e re. Sepse ata janë një pakicë e vjetëruar që kanë paraardhës në histori.

> ***{ E kur ai u solli atyre të vërtetën prej nesh, ata thanë: "Vritini fëmijët e atyre që kanë besuar me të!" (Ghafir: 25)***

Pra, kur tirani e sheh të vërtetën (Hakkun) dhe e di se nuk mund ta zmbrapsë atë me argumente dhe ka fuqi, ai kthehet në vrasje, dhe kjo ishte ftesa e " *'Ali* An-Natan" (علي النتن) në fjalimin e tij para ushtrisë dhe mediave të Egjiptit dhe thirrja e Sisit në "Et-Tefwidh" dhe thirrja e dijetarëve të pallatit kur bënin thirrje për kryerjen e dënimit të grabitjes së autostradës (banditizmit) mbi muxhahedinët, kështu që kushdo që bën thirrje për "bindje ndaj Allahut dhe për zbatimin e Sheriatit të Allahut" një person i tillë është korruptues, terrorist, havarixh me ta: është obligim ta luftosh atë dhe ta vrasësh. .

A janë Muxhahidat e kësaj epoke Havarixhë?

Ndoshta grupi i fundit që është shpifur me terrorizëm dhe Havarixhë është grupi "Shteti Islam" (aktualisht Hilafet). Në të vërtetë, bisedat për këtë grup janë shtuar në mediat arabe, botërore, në internet, në faqet e internetit dhe në rrjetet sociale. Ne kemi parë mijëra gënjeshtra që janë hedhur mbi ta përmes mediave televizive, të shkruara dhe audio. Dhe madje edhe me mediat kryesore që bien dakord për ta sharë këtë grup, njerëzit e thjeshtë janë të ndarë si mbështetës, kundërshtarë dhe palë neutrale, pra cili është realiteti i shumë gjërave që thuhen për Shtetin Islam?

Nga ajo për të cilën nuk ka dyshim është fakti se Shteti Islam <u>NUK</u> është grup Havarixhë. Kjo është për shkak se ai nuk është rebeluar kundër khalifit të drejtë 'Aliut - Allahu qoftë i kënaqur me të - sipas pikëpamjes së atyre që e thanë këtë (shih përsëri përkufizimin dhe parimet e përbashkëta më lart), dhe ata nuk luftuan një musliman të drejtë. Imamit i pëlqen thëniet e disa dijetarëve, dhe ata nuk besojnë në origjinën apo parimet e Havarixhëve që janë dakorduar mes tyre. Pra, emërtimi i tyre si Havarixhë është njësoj si të pretendosh se një person që nuk beson në 'Isain - paqja qoftë mbi të - të jetë i krishterë, ose t'ia atribuosh Islamin një personi që nuk beson në Muhamedin - paqja dhe bekimi qofshin mbi të. atij. Pra, është e nevojshme që një person të ketë besim në origjinën e një sekti ose një grupi që t'i përkasë realisht atij. Kjo është një gjë e vetëkuptueshme për të cilën njerëzit e arsyeshëm nuk ndryshojnë. Dhe nuk lejohet përshkrimi i Shtetit Islam të jenë Havarixhë vetëm sepse disave iu duk se pajtohet me khavarixhët në disa çështje, sepse kjo nuk është mënyra e kategorizimit të dijetarëve. Të krishterët e madhërojnë Isain dhe çifutët e madhërojnë Musain, kështu që muslimani që i madhëron ata të dy do të jetë ose çifut ose i krishterë!

Tekstet që kanë ardhur në lidhje me Havarixhët ratifikojnë njëri-tjetrin (kjo është një pjesë e tekstit që dëshmon për autenticitetin e teksteve të tjera). Dhe kjo shpjegon njëra-tjetrën dhe e përforcon njëra-tjetrën. Ne i kemi parë tekstet të shtrembërohen (fjalë për për fjalë, përdredhje e qafave të teksteve) në një përpjekje të dëshpëruar për të zbatuar tekstet mbi "Shtetin Islam" sot, njësoj si ajo që kemi parë në lidhje me grupin xhihadist "Al-Kaeda" vite më parë, dhe është e njëjta përpjekje e mjerë e pashpresë nga njerëzit që janë bërë të paditur për rrezikun e veprave të tyre, dhe ata nuk u kujdesën për shenjtërinë e hadithit të profetit - paqja dhe bekimi qofshin mbi të - dhe nëse do t'i sillnim thëniet tona që u thanë në mbrojtje të "Al-Kaidës" sikur të ishin në mënyrën e një tregimi apo transmetimi, nuk do të ishte dashur të bëjë më shumë se ndryshimi i emrave për të zbatuar ato deklarata mbi Shtetin Islam sot për të mohuar këto akuza të ngritura ndaj tyre. Në të vërtetë, karakteristikat më të spikatura që kanë ardhur në lidhje me Khauarixhët në Hadithin Profetik janë: “Flokë të Rruara”, “Të ri në moshë, me ëndrra të pamenda”, “Vrasja e njerëzve të Islamit dhe lënia e luftës kundër njerëzve të idhujve”, “Zbukurojnë fjalët e tyre, por shëmtojnë veprat e tyre””. “lexojnë Kuranin, ata mendojnë se është (provë) për ta, por është dëshmi kundër tyre”, “të ashpër dhe të mprehtë”, “adhurojnë Allahun shumë në krahasim me sahabët” . . Nëse këto karakteristika mblidhen - dhe të tjera përveç tyre nga karakteristikat e Havarixhëve dhe prejardhja e tyre - në një grup në mënyrë specifike, kjo i detyron ata që të jenë "Më të këqijtë të të vrarëve nën qiell", dhe "më i miri i të vrarëve është ai që i kanë vrarë" dhe që ata të jenë "krijesa më e urryer e Allahut". dhe "në vrasjen e tyre ka shpërblim për atë që i vrau me Allahun në ditën e kijametit", kështu që kushdo që ka një peshë prej devotshmërisë dhe frikës ndaj Allahut, a mund t'i japë vendim një grupi specifikisht se është Kharixhije dhe të thotë se çfarë është obligim nga aktgjykimi i tij është ajo që është urdhëruar në transmetimet profetike Realiteti është se shumicën e këtyre karakteristikave - dhe më të rëndat prej tyre - ne i gjejmë qartë pa asnjë pengesë në ushtritë arabe:

sepse ata janë ata me kokë të rruar, të rinj në moshë pa ëndrra, që vrasin njerëzit e Imanit, duke i lënë njerëzit e idhujve dhe ata janë më të ashpërt dhe më të mprehtët ndaj muslimanëve, ata ua zbukurojnë fjalën dhe shëmtojnë veprimet e tyre. Khauarixhët në fakt janë më të mirë se ata, sepse ata ishin njerëz të ndershëm, të adhuruar dhe të sinqertë. Sa i përket këtyre ushtrive, ato kanë shumë gjasa të jenë tradhtare, të pabesë dhe të zhytur në shthurje. A nuk është kjo ajo që kemi parë në Libi, Egjipt, Siri, 'Irak dhe të tjera përveç atyre tokave? Kështu janë edhe këto ushtri Khuarixh! A kemi parë ndonjë ushtri arabe të luftojë me jobesimtarët në këtë epokë tonën!! Khauarixhët i lënë jobesimtarët, por këta janë janë ata që bashkohen me jobesimtarët dhe vrasin muslimanët duke qenë në radhët e jobesimtarëve në Afganistan dhe të tjerë përveç këtyre, dhe ata i rrethojnë muslimanët në Gaza për të mirën e çifutëve dhe bëjnë aleancë me femohuesit (sekularistët) kundër muslimanëve në tokat arabe dhe të tjerëve përveç tyre. Pra, kush është më i denjë për titullin Khauarixh? Ata janë më keq se Khauarixhët!

Nga ajo që ne shohim dhe ajo që sheh bota me audio dhe video është se: "Shteti Islam" po lufton kundër të krishterëve të Amerikës, Francës, Britanisë dhe lufton kundër Shia Rafidive të Persisë dhe Arabisë, dhe lufton kundër Nusajrijeve dhe laikët nga kurdët dhe të tjerët përveç tyre, dhe të gjithë këta janë armiq të Islamit dhe të muslimanëve, dhe këto veprime të tyre bien ndesh me atë që ka ardhur nga Profeti paqja dhe bekimet e Allahut qofshin mbi të në lidhje me khavarixhët. Dhe kështu, thënia e profetit - paqja dhe bekimi qofshin mbi të:

"Ata i luftojnë njerëzit e Islamit dhe i lënë njerëzit e idhujve"

Dhe përshkrimi i Shtetit (Deules) si Havarixhë nuk qëndron. Përveç nëse do të besojmë vetëm në një pjesë të thënieve të profetit dhe nuk do të besojmë në disa pjesë. Kjo është nëse do t'i pranonim [thëniet] e disave se Deule po i lufton njerëzit e Islamit ashtu si po vepronin Havarixhët.

Deule (Shteti Islam) ka dijetarë të cilëve mund t'u shkohet për referencë dhe Fetva, dhe ne kemi parë se ata i referohen thënieve të njerëzve të dijes nga paraardhësit dhe bashkëkohësit në botimet e tyre. Ky është një tipar që nuk gjendet te Khauarixhët. Ushtarët e Deules nuk janë ata që i kanë rruar kokat, por kjo është një karakteristikë e qartë që gjendet tek Khauarixhët, dhe Deuleja nuk bëjnë Tefsir (shpjegime) të Kur'anit bazuar në tekat e tij, përkundrazi i referohen librave të njohur të Tefsirit, dhe Deuleja nuk u rebeluan kundër një Imami të drejtë – dhe ku është një Imam i tillë në këtë epokën tonë – përkundrazi ata u rebeluan kundër Ravafidëve dhe Nusajrijeve në Irak dhe Sham. Daveli – ushtarët e tij – nuk besojnë në parimet apo origjinën e Havarixhëve: nga tekfiri i atyre që bëjnë mëkat të madh dhe tekfiri i Aliut, Muauijes, Amr bin Al-Aasit dhe njerëzve të arbitrazhit dhe banorëve të Siffinit, dhe ata nuk e shohin Kur'anin si të krijuar, dhe ata nuk e mohojnë Sunetin e vërtetuar dhe nuk e mohojnë ndërmjetësimin (Shifatin), dhe nuk mohojnë veçoritë [të Allahut të Lartësuar] dhe nuk thonë se mëkatarët e mëdhenj do të dënohen me një dënim të përjetshëm në akhiret dhe nuk thonë se transmetimet e transmetuara nga një zinxhir transmetuesish i përbërë nga një transmetues në çdo pjesë të zinxhirit (Khaberul Ahad) nuk janë dëshmi të vlefshme dhe nuk thonë se lejohet që Imamati më i lartë (Halifja) të jetë prej tjerve përveq kurejshëve, dhe ata nuk thonë se rebelimi ndaj imamit tiranik është obligim, përkundrazi thonë se është obligim të rebelohet ndaj prijësit jobesimtar – atij që ligjëron nga të tjerët përveç Sheriatit të Allahut, atij i cili bën aleancë me armiqtë e Allahut – dhe në fakt ky është mendimi i Ehlu Sunetit, dhe ata nuk e mohojnë shefatin për mëkatarët e mëdhenj dhe nuk e mohojnë se ka dënim në varr, dhe ata nuk bëjnë tekfir mbi muslimanët e zakonshëm siç pretendojnë disa njerëz, por ata bëjnë tekfir të një pjese

shumë të vogël të njerëzve në mënyrë specifike për shkak të ixhtihadit (arsyetimit) të tyre me të cilin ne mund të pajtohemi ose të mos pajtohemi. Dhe ushtarët e Daules (Shtetit Islam) falen pas muslimanëve nga grupet e tjera përveç atyre të tyre, dhe ata i trajtojnë në mënyrë të mirë muslimanët e zakonshëm të grupeve të tjera përveç këtyre, kështu që në çfarë mënyre bëhen khavarixhë, ndërsa ata as që pajtohen me Havarixhët në origjinën e tyre për të cilat bien dakord mes vetë Havarixhëve, as në Furu' (degët) dhe as në karakteristikat e tyre.

Vërtet thënia se "Shteti Islam" është Havarixhë dhe përshkrimi i ushtarëve të tij si "Qentë e zjarrit të xhehenemit" është një rrezik i madh që nuk e bën atë që e thotë këtë të sigurt nga të qenit në mesin e atyre që kanë gënjyer Pejgamberin – paqja dhe bekimi i Allahut qoftë mbi të – "qëllimisht" për të pretenduar se të ngjashmit e këtyre njerëzve janë ata që Profeti paqja dhe bekimet e Allahut qofshin mbi të i pengoi nga thëniet e tij. Zbatimi i teksteve për atë që po ndodh kërkon njohuri për këto tekste dhe kërkon njohuri për mbledhjen e teksteve në mënyrë dijetare, dhe kërkon njohuri të realitetit të asaj që po ndodh dhe kërkon paanshmëri ndaj së vërtetës. Unë i kam ndjekur ata që i kanë zbatuar këto hadithe mbi Shtetin Islam dhe kam gjetur se shumë prej tyre nuk janë nga njerëzit e dijes, dhe ata prej tyre që ishin nga njerëzit e dijes: ose janë dijetarë të pallateve, dhe ata janë shumic, ose nuk i kanë mbledhur tekstet, dhe ata që i kanë mbledhur tekstet, nuk e dinin gjendjen e Shtetit Islam në realitet sepse ai dëgjon për të vetëm nga njëra anë, dhe nëse ka pasur një person që e dinte se nuk e ka nxjerrë aktgjykimin me paanshmëri. Shumica e vendimeve janë të natyrës politike ose partiake dhe jo sheriatike (legjitime), ose është se vendimi ka ardhur për shkak të armiqësisë ose për shkak të mospranimit –

Pjesë e një poezi të Imam Shafiut:

"syri i inatosur i sheh të gjitha të metat"

Ka një Athar (një transmetim), që është përcjellë nga disa nga libri "El-Fitan" i shkruar nga Hafidh Nu'ajm bin Hammad, i cili thotë: "El-Velidi më tha mua dhe Rushdini, nga autoriteti i Ibn Luhja, nga Ebu Kubejli, nga Ebu Rumani, nga Ali bin Ebi Talibi - Allahu qoftë i kënaqur me të - i cili tha: "Nëse i shihni flamujt e zinj qëndroni në tokë dhe mos lëvizni duart dhe këmbët tuaja, pastaj do të dalë një popull i dobët i përgatitur për të, zemrat e tyre janë si hekuri, ata janë njerëzit e "Daula" (përkthyer gabim në shtet), ata nuk do të jenë besnikë ndaj çdo besëlidhjeje apo pakti, ata pretendojnë se janë të së vërtetës (Hakkut), por nuk janë populli i tij, emrat e tyre janë pseudonime dhe atribuimi i tyre u përket fshatrave. Flokët e tyre janë të gjata si flokët e grave. Ata do të ndryshojnë mes tyre, e pastaj Allahu do ta nxjerrë të vërtetën nga të dojë."

Ky transmetim - në zinxhirin e tij të transmetuesve është Ibn Luhja dhe Rushdini: dhe të dy janë të dobët, dhe në të ka një ndryshim në një zinxhir tjetër të El-Velidit, i cili është Mudehlis i njohur (ai që ngatërron hadithin). kështu që zinxhiri i këtij transmetimi është shumë i dobët dhe nuk verifikohet në asnjë mënyrë. Prandaj, nuk lejohet t'u transmetohet njerëzve të tillë që besojnë se janë nga thëniet e profetit - paqja dhe bekimi qofshin mbi të - dhe nuk do t'i ndihmojë atij që ai thjesht ta kishte përcjellë atë vetëm nga një libër, veçanërisht nga si libri "Al-Fitan" i shkruar nga Nu'ajm bin Hammad. Në të ka shumë transmetime dhe transmetime të dobëta dhe të trilluara nga ithtarët e shkrimit dhe njerëz të paqartë, identiteti i të cilëve nuk dihet. Imam Ah-Dhehebi – Allahu e mëshiroftë – ka thënë për këtë libër:

> ***"Dhe ai e shkroi librin El-Fitan, dhe në të ai shpiku gjëra të çuditshme dhe të neveritshme" (As-Sijar: Vëllimi 10).***

Kjo kërkon verifikim pasi të gënjesh mbi të Dërguarin e Allahut nuk është si të gënjesh mbi ndonjë tjetër përveç tij, dhe zbatimi i të ngjashmeve të këtij [tregimi të dobët] mbi muxhahedinët i bën gjërat edhe më keq. Pra, obligimi i dijetarëve është që t'u shpjegojnë njerëzve gjendjen e thënieve të tilla në mënyrë që njerëzit e thjeshtë të mos mashtrohen dhe ta marrin të tillë si fe.

Përmbledhje e çështjes

Kjo përmbledhje është një përmbledhje e pikave më të rëndësishme që kanë ardhur në këtë hulumtim, dhe shumica e saj janë përmendur më lart. Është rezultat i kërkimit dhe leximit të thelluar të Hadithit Profetik dhe thënieve të njerëzve të dijes, së bashku me disa testamente të nxjerra gjatë studimit të këtyre haditheve dhe thënieve dijetare, i lutem Allahut që kjo përmbledhje të jetë e dobishme:

1. Havarixhë është një sekt mashtrues, pararojëtarët e të cilit u shfaqën gjatë kohës së profetit - paqja dhe bekimi qofshin mbi të - në duart e Dhul Khūwaīṣara Et-Tamimi
2. Shfaqja e parë e këtij sekti si Xhemat ishte gjatë betejës së Siffinit. Ata u kthyen kundër arbitrazhit dhe bërtitën "Nuk ka vendim tjetër përveç Allahut" dhe për këtë u quajtën "El-Muhahkama", pastaj u rebeluan kundër Aliut - Allahu qoftë i kënaqur me të dhe kështu u quajtën "Havarixhë"
3. Disa thonë se rebelimi i tyre i parë ishte kundër Uthmanit – Allahu qoftë i kënaqur me të – Dijetarët e historisë i emërtojnë ata që u rebeluan kundër Osmanit si "Eth-Thauar" dhe bëjnë dallim mes tyre dhe atyre që u rebeluan kundër Aliut. – Allahu qoftë i kënaqur me të.
4. Havarixhët u vendosën në Harura kështu që u quajtën "El-Harurijeh" dhe luftuan me halifin e drejtë 'Ali bin Ebi Talib pasi kishin derdhur gjak të ndaluar. Ai nuk bëri tekfir prej tyre pavarësisht se ata i kishin bërë tekfir atij. Në vend të kësaj ai i trajtoi ata si shkelës.
5. Havarixhët janë shumë sekte: Më ekstremet prej tyre janë El-Azzarikët dhe An-Nexhdaatët. Dhe ata u shkatërruan - Falënderimi i takon Allahut, dhe më i pa radikalizuari i tyre është Al-Ibāḍijet, dhe ata mbeten edhe sot e kësaj dite në 'Oman dhe El-Makhrib El-Islami, megjithatë ata e mohojnë emrin e Kharixhije nga vetja.
6. Havarixhët kanë shumë Jurisprudencë me të cilën dallohen nga muslimanët, dhe nga ajo që janë pajtuar janë: Tekfiri i Aliut, Osmanit, Muavijes dhe tekfiri i atyre që bëjnë mëkate të mëdha dhe obligimi i rebelimi kundër udhëheqësit tiranik me shpatë (që është duke e luftuar atë), dhe thënia se Kur'ani është krijim dhe mohimi i Sunetit që bie ndesh me atë që është e dukshme në Kur'an sipas kuptimit të tyre të sëmurë.
7. Dijetarët kanë qenë të ndryshëm rreth asaj se kush do të ishte nga Khauarixhët: "A janë ata që rebeluan vetëm kundër Aliut, apo janë ata që rebelohen kundër ndonjë Imami të drejtë në ndonjë epokë, apo janë ata që besojnë në Usul (parimet apo prejardhja) e Khauarixhëve.
8. *Ibn Tejmije* ka thënë se Havarixhët janë më të mirë se Rafidit, Nusajrijet dhe Xhehmijet dhe se Nusajrijet dhe Ismailijet janë më të merituar për betejë në krahasim me Havarixhët.

9. Dijetarët janë të ndryshëm sa i përket vendimit për Havarixhët: Disa prej tyre bëjnë tekfir mbi ta. Megjithatë, shumica e dijetarëve janë të mendimit se ata janë keqbërës agresivë dhe jo mosbesimtarë.
10. Nuk lejohet zbatimi i Hadithit në lidhje me Havarixhët mbi një grup në mënyrë specifik, përveç me njohuri në lidhje me vendimin dhe statusin. Kjo për shkak se ky është një aktgjykim sheriatik i cili ka kushte.
11. Jo të gjithë ata që kanë një karakteristikë ose bëjnë diçka për të cilën Havarixhët janë njohur, do të ishin harixhi.
12. Jo çdokush që lufton muslimanët do të ishte harixhij, sepse luftimi i muslimanëve mund të jetë për shkak të një keqinterpretimi, dhe mund të jetë një fatkeqësi (fitne), ose për botën, ose mund të jetë një agresion, dhe çdo arsye tjetër përveç këtyre.
13. Muslimani nuk duhet të ngutet apo të jetë i guximshëm në bërjen e tekfirit të muslimanëve. Kjo për shkak se paralajmërimi ndaj kësaj dhe kërcënimi ndaj tij është i ashpër në Sunet.
14. Nuk i lejohet muslimanit të jetë i lumtur për fatkeqësitë e muslimanëve dhe muslimani nuk duhet të mburret me veten e tij duke vrarë një musliman, sepse Allahu nuk i pranon veprat e një personi që gëzohet për vrasjen e një muslimani. Dhe më e madhe se kjo [në fatkeqësi] është ai që gëzohet ndaj jobesimtarëve që fitojnë mbi muslimanët. Kjo është braktisje e fesë.

    Muslimani duhet të qëndrojë larg dhe të distancohet nga cilësitë e Khauarixhëve: nga lejimi i gjakut të muslimanëve dhe derdhja e tij, dhe nga ekstremet në adhurim dhe bindje dhe guximi në bërjen e tekfirit ndaj muslimanëve, dhe të jesh mendjemadh ndaj të tjerëve, të kesh vetëvlerësim të lartë dhe të qëndrosh larg diskutimit me dijetarët dhe të bësh ixhtihad (të nxjerrësh mendime juridike) pa mjete (pa njohuri të gjithanshme).)
15. Sinqeriteti i njeriut nuk mjafton në veprime derisa të shoqërohet me dituri dhe pasim (Sunet), sepse Havarixhët lexonin Kur'an dhe thoshin thëniet më të mira të njerëzve me sinqeritet nga zemra, por ishin injorantë të kuptimeve të tij dhe ishin më të këqijt e krijimit pavarësisht sinqeritetit dhe sakrificës së tyre në rrugën e besimeve të tyre.
16. Kushdo që lufton kundër muslimanëve me veten ose me pronën e tij ose me gjuhën e tij dhe e ka lënë luftën kundër jobesimtarëve me veten ose me pasurinë ose me gjuhën e tij: Ai është më i afërt me havarixhët në krahasim me të tjerët, dhe kushdo që kërkon të bashkohet, ose t'i zgjidhë të dyja çështjet si një - një person i tillë është injorant dhe i devijuar.
17. Jo të gjithë ata që rebelohen kundër një sundimtari (Hakimi) janë harixhi, sepse shumë nga sahabët dhe tabi'inët u rebeluan kundër udhëheqësve të padrejtë. Khauarixhizmi është: rebelim kundër imamit të drejtë me shpatë (ose mjete tjera lufte).

    Ata të cilët nuk sundojnë sipas asaj që ka shpallur Allahu ose janë bashkuar me armiqtë e Allahut - një person i tillë është mosbesimtar, tiran, keqbërës, ndaj të cilit duhet të rebelohet..
18. Më të afërt me Havarixhët janë: sundimtarët dhe ushtritë e kombeve arabe që luftojnë kundër muslimanëve dhe i lënë jobesimtarët dhe i mbrojnë ata dhe i ruajnë dhe ruajnë bazat e tyre ushtarake në tokat islame në mënyrë që ata të mund t'i vrasin muslimanët. Dhe ato janë ushtri [kokat e ushtarëve të të cilave janë të rruara], personelët e tyre janë të rinj (hudethaul asnan), shumica e tyre janë injorantë në fe, dhe shumë prej tyre nuk e lexojnë Kur'anin në realitet, dhe shumë prej tyre ata haptazi i pohojnë veprat e tyre të këqija dhe madje edhe mosbesimin, madje

edhe me gjithë këtë, ne me siguri nuk themi se ata janë me të vërtetë ata që kanë për qëllim hadithet e profetit paqja dhe bekimi qofshin mbi të në lidhje me havarixhët.

19. Nga ajo që i detyrohemi Allahut – pasi i kemi ndjekur tekstet dhe i kemi mësuar ngjarjet aktuale në mënyrën më të mirë të mundshme – është të themi se muxhahedinët e kësaj epoke janë ata që janë më të afërt me "Ta-ifatul-Mansurah" grupin fitimtar në krahasim me pjesën tjetër shumicës së muslimanëve, dhe nuk i lejohet askujt t'i përshkruajë ata si Havarixhë, dhe frikësohet se kjo do të ishte gënjeshtër mbi profetin paqja dhe bekimet e Allahut qofshin mbi të duke pretenduar se kjo ishte ajo që ai kishte për qëllim me fjalim për pëlqimet e tyre.

Synimi i këtij studimi është: të paralajmërojë kundër fitnes (mundimit) në kategorizimin pa dije, dhe i drejtohet të rinjve dhe nxënësve të rinj të dijes që nxitojnë t'i zbatojnë tekstet në atë që është menduar. Dhe është përkujtim për dijetarët që t'i frikësohen Allahut të Lartësuar dhe se Allahu do të gjykojë çdo fjalë që ata thonë apo shkruajnë në lidhje me çështjet e muslimanëve në përgjithësi, dhe muxhahedinëve në veçanti, sepse ata janë njerëzit më të afërt për të qenë Evlijat e Tij, (miqtë/përkrahësit më të afërt), dhe Allahu u ka shpallur luftë atyre që i konsiderojnë si armik përkrahësit e Tij. Pra, kushdo që i gjuan muxhahedinëve atë që nuk ka në ta, le t'i frikësohet Allahut. Fjala e gojës e këtyre sundimtarëve nuk u bën dobi disa [njerëzve] që dëshirojnë të rregullojnë botën e tyre kur kjo është në kurriz të humbjes së fesë së tyre.

Po kështu, ky studim synon të shpjegojë realitetin e Havarixhëve dhe t'i paralajmërojë disa nga të rinjtë që të mos dështojnë në kënetën e ekstremizmit në bërjen e tekfirit dhe të jenë të ashpër kur kanë të bëjnë me muslimanët, ndërkohë që e bëjnë të thjeshtë derdhjen e gjakut të tyre, sepse të gjitha këto janë nga karakteristikat e Havarixhëve nga të cilat na paralajmëroi profeti, paqja dhe bekimi i Allahut qofshin mbi të, dhe nga injoranca dhe moskuptimi i tyre, kështu që i takon të rinjve që të kthehen te dijetarët Rabani me gjemba me gjemba [çështje të vështira], dhe ai nuk duhet të thellohet në probleme të mëdha, si bërja e tekfirit dhe lejimi i gjakut – përveç atij që i ka zotëruar mjetet e ixhtihadit ose ka pyetur dijetarët Rabani dhe ai i përcjell thëniet e tyre.

Të pyesësh dijetarët nuk është shenjë e diturisë së paktë, sikurse shejtani u pëshpërit disave në mënyrë mashtruese – por është vetëm shenjë e inteligjencës së shëndoshë dhe bindjes ndaj Allahut – Të Lartësuar – si në thënien e Allahut – më të Lartit:

{ Nëse nuk e dini, atëherë pyetni njerëzit dhikrit}- (Ah-Nahl: 43)

Dhe Allahu – Më i Larti – tha:

{ Dhe sikur t'ia kthenin atë (çështje) të Dërguarit ose autoriteteve prej tyre, atëherë ata që mund të nxjerrin përfundime të sakta prej tij do ta dinin për të. Dhe sikur të mos ishte dhuntia e Allahut ndaj jush dhe mëshira e Tij, ju do të ndiqnit shejtanin, përveç disave}- (An-Nisa: 83)

Dhe dëshmia, thirrja në frikë dhe kujdesi nga fundi i hidhur i të qenit guximtar dhe i patrembur ndaj Allahut është.

> ***{ Dhe mos ndiqni atë për të cilën nuk keni njohuri. Vërtet, dëgjimi, shikimi dhe zemra - për të gjithë këto ka përgjegjësi. } - (Al-Isra: 36)***

Dhe Allahu e di më së miri.

Paqja dhe bekimi qofshin mbi profetin tonë Muhamed, mbi familjen dhe shokët e tij.

Shkruar nga:

Shejkh: Hussajn bin Mahmood

17 Shawwal 1435 H

Përkthyer në gjuhën shqipe nga:

FatawaShqip

11.08.2023

> *[E falënderojmë Allahun që na mundësoi ta përfundojmë këtë punë dhe lusim Allahun që ta bekojë atë dhe të bëjë që dobia e saj të arrijë te turmat dhe ta bekojë Shejhun dhe ta ruajë atë. Lutjet dhe bekimet qofshin mbi atë që është dërguar me libër dhe shpatë? Dhe i gjithë lavdërimi i takon vetëm Allahut.]*

FATĀWĀ
shqip